

மாணிக்கவாசகர்.

தி ஃ த

கோயமுதனார்

தமிழ்ப்பண்டிதா ம-ந-ந-ஸ்ரீ

ச. திருச்சிற்றம்பலம்பிள்ளையவர்களால்

இயற்றப்படடு

மகாமகோபநிஷாஸா. டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதன் கால் திசையம்

ஆரட்டிப்பு, சென்னை 20.

அவாபிணாகா

க. சுப்பிரமணிய முதலியாரால்

சென்னை :

வே. நா. ஐயப்பி அச்சுநகரத்திற்

உத்தியோகப்பட்டு

1900

Registered Copy Right.

விலை அறுபத்து.

PREFACE.

This is a lecture delivered by my revered teacher, the author, to the Madras Presidency College Tamil Sangam, on the occasion of its anniversary on the 13th December 1899. At the request of Mr. T. Ramakrishna Pillai, B A, the South Indian poet, who presided on the occasion and also according to the wishes of many other gentlemen, the author has written it out I publish it hoping that it will be useful to the reading public.

COIMBATORE, }
May 1900. }

C. K. SUBRAMANIAM

தமிழ்நாட்டில், உயர்கல்வி
பெறும் வகையில்

V. R. Natesan

மாணிக்கவாசகர்.

இடமாணிக்கவாசகர் சைவசமயாசாரியா நால் வருள் ஒருவா. இக்காலத்தில் கிறிஸ்துமத ஸ்தாபனாசாரியராகிய கிறிஸ்து இனனா எனபதும் இன்னகாலத்தில் இருந்தாரா எனபதும் இன்னினன அறபுதங்களைச் செயதாரா எனபதும் அவருடைய உயிர் வாழ்க்கைத்திறம் இப்படிப்பட்ட தென்பதும் அவரைச் சாராதொழுகிய அடியவர்கள் இன்னினனா எனபதும் அக்கிறிஸ்துமதச் சிறுவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, நமத்ச சிறுவர்களுக்குத் தெரியும். இடமாணிக்கவாசகர் இனனா எனபதும் அவர் வாழ்க்கைத்திறம் இன்னதென்பதும் இன்னினன நால் அருளினா எனபதும் நமமுள் பெரியோர்களாக இருப்பவருள்ளும் பலாக்குத்தெரியாது இதற்குக்காரணம் என்ன? அம்மதஸ்தர்கள் தக்க சிரமம் எடுத்துக்கொண்டு பரோபகாராததமாக உழைத்து வருவதுபோல நமமுடைய மடாதிபதிகளும் பிறரும் செய்யாமையேதான் என்று தோன்றுகின்றது.

நம் சமயநூல்கள் எல்லாருக்குத் தெரியும்படியான எளிய நடையில் அமைக்கப்படாமையும் ஒரு காரணமென நினைக்கின்றேன் இதனால் நம் சமயநூல்களை இயற்றினாமிது சூறைகூற வந்தேனல்லேன. அவர்கள் அநநாட் டகுதிகேற்ப இயற்றினார்கள். இக்காலத்திய தகுதிகேற்ப இயற்றிக்கொள்ளுதல்

நம்கடனம் எனபதே என கருதது. திரிபுரமெரி
தத விரிசடைநகடவ்ளபால தீநதமிழ் தேர்நதுணாநத
அகததியமுனிவா இயற்றிய பேரகததியம், இடைச
சங்கததார காலத்திலேயே கறபா அரிநாகபபோ
யினமைகண்டு அவா மாணுககா பன்னிருவருட்சிற
நத திரணதூமாகனியா, அகததபததின வழித
தாசகருங்கித தொலகாப்பியம் இயற்றினா பிற
காலத்தவா களாகிய பவணந்தியாதியோர் அததொல
காப்பியமும் கற்றற கரிதெனநகண்டு பினனும் சுருக
கியும் விளக்கியும் நன்னூல் முதலியன இயற்றினா
கள். ஆதலின் பெரியோர்களுக்கும் காலத்திறகுத
தநந கோலங்கொள்ள வேண்டுமென்பதே கருததெ
ன்று எண்ணுகின்றேன

இனி ஒரு பாஷையின் நூல்கள், கற்றுவல
லோரகருமட்டும் அரிதிற பொருளபடக்கூடிய காகிய
நடையிற கட்டுணைபிராமல எல்லாருக்கும் எளிதிற
புலப்படக் கூடிய வசனநடையில் வழங்குதொடங்கி
னூல அதுதான் அபபாஷையின் விருத்திக்குததொ
டகதம் எனக கருதுகின்றேன. ஆங்கிலேயத்தில்
ஷேக்ஸ்பியா, மில்டன் முதலிய மகாகவிகளால் இயற்
றபபட்ட சிறந்த நாடகங்களும, காவியங்களும் அழக
ளித்திருந்தபோதிலும் வசனநூல்கள் வழங்கத்தொ
டங்கியபின்தான் அமமொழிக்கும் அதைப பேசுப
வாகட்டும் ஆதிக்கியம் அதிகரித்தது எனபதை யா
அறியார்கள். அவ்வாங்கிலேய நூலாசிரியர்கள் தங்க
ளிடத்திலிருந்தவைகளை வசனத்தில் இதைதது வழங்

கீபதுமனயி அாததசாததிரப, பூகோள சாததிரம, ரசாயன சாததிரம முதலிய பலவேறுசாததிரங்களை யும் பலவேறு மொழிகளிலுமிருந்த தமமொழியில் பெயராகது எளிய நடையிற் சிறக்க வியற்றினா. அந் னால் அம்மொழி நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளரந்து ரொறப காலத்தளமனேனானத பதவியை யடைந்ததுவிட்டது நமமுடைய தீந தமிழ்மொழியோ என்றால் “அன்று கண்டமேனிக் கழிவிலலை” என்றபடி பழைய காவிய நிலையே கதியாகப் படுத்ததுகிடக்கின்றது. நாம நம்முடைய பாஷையை முன்னுகருக நொண்டுவிடுவேண்டுமானால் நமமிடத் துள்ளவைகளை, எல்லாருகருக தெரியுமபடியான எளிய நடையில் எழுதவேண்டும். இல்லாதவைகளை அயல் மொழிகளிலிருந்து எளிய நடையில் மொழி பெயராக வேண்டும் நாம நமமிடத்தில் இல்லாதவைகளுக்காக இப்போது பலமொழிகளுட புருந்தலைய வேண்டும தில்லை. எல்லா விஷயங்களும் ஆங்கிலேயத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன. அது, பலவேறு விஷயங்களையும் பல வேறிடங்களிலுமிருந்து தேடிக் கொண்டுபோய ஒன்றைப்பத்தாகவும் பததை ஸாருகவும் விருத்திரெயது வைத்திருக்கின்றது. நாம அதனிடத்தே இருந்து எல்லா விஷயங்களையும் எளிதில் அடையலாம்.

இனி ஒரு சாரா “நாம தேச சரித்திரங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் தமிழில் மொழி பெயர்க்கலாமென னால் சில விஷயங்களையறிக்க ஏற்றமொழிகள் கண்டு பிடிப்பது அதிக கடினமாயிருக்கின்றது” என்கின்றா

கள். ஆனால் அவர்கள் இவ்விஷயத்தைபுங்குட இவ்வாறு தமிழாகச்சொல்லுவதில்லை “நாம History களையும் Science களையும் Tamil language-ல் translate பண்ணலாமென்றால் சில things களை express பண்ணுகிறதற்கு technical terms களை find out பண்ணுகிறது பெரிய difficulty ஆக இருக்கிறது” என்றுதான் சொல்லுவார்கள் இவ்விரத்தினங்கள் இழைக்கத்தக்க பொன்னாகவாயினும் இருக்கும் பாகியம் நம தமிழ் பெற்றதே என்பதற்கு மகிழவேண்டுமே இவர்கள் இவ்வாறு History முதலிய ஆங்கிலேய மொழிகளை உடன்கலந்து இடாப்படுகிறது, தமிழில் ‘தேசசரித்திரம்’ முதலிய மொழிகள் வழங்காமையினால்? அல்ல; இவர்களது அப்பியாசமினமையாலேயே என்பது வெளிப்படைதானே. ஆய்ந்து நோக்கினால் அனேக விஷயங்களை எளிதாக வெளிப்படுத்த, வேண்டிய மொழிகள் அகப்படும். இல்லாதவைகளுக்குப் புதிய பதங்களை யமைக்கவேண்டுமே. இயலாதவைகளுக்கு அன்னியபாஷையின் மொழியையே அமைக்கவேண்டும். ஆதியில் ஆங்கிலேயம் அன்னியபாஷைகளை யடுத்ததற்கு அவற்றின் சொற்களையும் பொருளையும் யாசித்துப் பெற்றுத்தானே இப்போது தனக்கினையிலலாப்பாஷையென நிலங்குகின்றது அவ்வாறு பெற்ற அன்னியமொழிகளுள் அனேகத்தை அங்கிலேயந தனமயமாக்கிக்கொண்டாலும் எத்தனை மொழிகள் அன்னிய பாஷைகளில் உள்ளபடியே வழங்குகின்றன. Plus, Integer, Petitio principii, முதலிய சாதாரண பரிபாஷைகளைப்பாருங்கள். ஆதலின் அப்

பாஷையின முன்மாதிரியைப் பின்பற்றிச் சென்றால் ஒழிய நம்பாஷை முன்னுக்குவராது.

இப்போது இருப்பவற்றுட் பழய இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்தில் “ஆவோடல்லது யகரமுதலாது” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. யகரமெய ஆகாரவுயிரி ஒன்றுடனேயேயன்றிப் பிற உயிரோடு கூடி மொழிகு முதலிலவராது என்பது இதன் பொருள் பிறகாலத்தவராகிய பவணநதியாரா “அ, ஆ, உ, ஊ, ஒ, ஔ யம் முதல்” எனச் சூத்திரம் செய்தாரா யகரமெய அ, ஆ, உ, ஊ, ஒ, ஔ என்ற ஆறுயிரோடுகூடி மொழிகு முதலில் வரும் என்பது இதன் பொருள். முன்னையவராகிய தொல்காப்பியர் யகரமெய் ஆ என்ற ஒருயிரோடுமட்டும் கூடி மொழிகு முதலில் வருமென்றுரைத்திருக்கப் பவணநதியாரா, அ, ஆ, உ, ஊ, ஒ, ஔ என்பவைகளில் எந்த உயிரோடுமே கூடி மொழிகு முதலில் வரலாம என்று ஏன் கூறினா? தமிழில் யாறு, யாடு, யானை, யாவன, யாங்ஙனம் என்பவையே தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழங்கிவந்திருக்கப் பிறகாலத்தில் யவனா, யுகம், யுகம், யெளவனம் முதலியவை அன்னிய பாஷையிலிருந்து வந்து கலந்து விட்டமையினாலேயே யல்லவா? பிறகாலத்தில் எவ்வளவு ஆசிரியர்கள் வேதாந்த பரிபாஷைகளையும், தாக்க பரிபாஷைகளையும் அன்னிய பாஷையினின்றெடுத்தது வழங்கியிருக்கின்றார்கள். திருவாவடுதுறையாதீனத்து ஸ்ரீ சிவஞானபோகிகள் ‘மேற்கோள்’முதலிய எவ்வளவு பதங்களைப்பதிதாக அமைத்

ஆத தமிழுலகுக் குபகாரம் பண்ணியிருக்கின்றா
கள். ஆதலின் அன்னிய பாஷைகளிலிருந்து அரு
மையானவைகளை மொழிபெயர்த்ததலும் அவசியமான
இடங்களில் புதிதாகப்பதங்களை அமைத்துச்சோத்த
லும், இயலாதபோது அவ்வன்னிய பாஷை மொழி
களையே அமைத்ததலும் நமமுன்னோர்களுக்கும் சம
மதமென்பது விளங்குகின்றது. ஆதலின் பாஷையில்
ஏற்ற மொழிகள் இல்லையே என்றும் அன்னிய மொ
ழிகளை யமைத்ததலுக்கு நமமிலக்கணம் இடந்தருவ
தில்லையே என்றும் எண்ணி இடாப்பட்டு நிலலாமல்
ஒவ்வொருவரும் தத்தம் திறத்துக்கேற்றபடி ஒவ
வொரு நூலை அன்னிய பாஷையிலிருந்து மொழி பெ
யர்த்தும், நம்பாஷையில் அரிய நடையில் உள்ள
வைகளை எளிய நடையில் இயற்றியும், தத்தம் கடமை
களைச்செலுத்த முயலவார்களாயின் நமமுடைய பா
ஷை மிகவிரைவில் முன்னுக்குவந்துவிடும்.

இம்மாணிக்கவாசகர், பாண்டிநாட்டிலே வையை
அவநாரமும் அந் யாற்றங் கரையிலே உள்ள திருவா
ங்கலை பயிற்சி. தவ்ர* என்ற சேஷநதிரத்தில தம்
தியற் பெயருக்கேற்றபடி சிவனடியையே பற்றிய சிந

* திருவாதவூ - வாயுபகவானுற்பூசிக்கப்பெற்ற ஊர் என
பது பொருள்.

ஆதியாதித்தன்சோமணசுவினிகடம்பேரால்
வேதியாதமைவாதேத்திவிமலனையுக்கணமுன்று
காதலிவணங்கககண்டு கடையுக்கமவாதராஜன்
நீதியில்வணங்கவாதபுரமெனநிகழுமுதுர்.

வேப்பதனார திருவிளையாடல்.

தையராக விளங்கிய சம்புபாதாசிநுதர் என்னும் அமாத
தியப பிராமணகுலசிரேஷ்டரும் அவா மனைவியாராகிய
ஞானுவதி என்னும் அறிவிறகிறந்த மாதுசிரோனமணி
யாரும் இழைத்த அருந்தவப்பயனாக அவர்களுக்குப்
புதலவராக ஜனித்தாரா*. சம்புபாதாசிநுதர் செய்ய
வேண்டுமெனவறதைச் சிறப்புறச்செய்து, தாம் இக்கு
முநதையை ஸ்ரீ வாதபுரேச்சுது திருவருளால் அனுக
கிரகிக்கப் பெற்றாராதலின் அதற்குத் திருவாதவூரர்
என்றே திருநாமமிட்டு அன்போடு வளர்த்துவந்தாரா.
திருவாதவூரர்க்கு ஐந்தாவதுதானவுடனே தந்தையார்
அவர்க்குக் கிரமப்படி உபநயனம் செய்வித்தது ஏற்ற
ஆசிரியரைத்தேடி விதகியாரம்பஞ் செய்வித்தாரா. அவ்
வாறு விதகியாரம்பஞ் செய்க்கப் பெற்றவராகிய
திருவாதவூரர் அந்நல்லாசிரியனையடைந்து நெடுங்கணக்
காதிகளை விரைந்துகற்றுப் பின் அந்நூல்களைப் பயில
வாராகி ஒருகணப்போதாயினும் வினே கழியாது,
திரணதூமாக்கினியார் வேம்பினெய் உண்ட கதையாகக்
கலவியிலேயே கருத்தைச் செலுத்திவந்தாரா. “ஒத்த
விடத்து நித்திரைகொள்” என்று அவ்வைகூறியதற்கு
அவரையே ஏற்ற இலக்கியமென்று கொள்ளலாம்.
இவ்வாறு அவா கலவியிலேயே கருத்தைச்செலுத்தி
வந்தமையின் மிகவிரைவில் அந்நூலும், பொருணூ
லும் வியாகரணந் தருக்கம் முதலிய கருவிநூல்களும்
வீட்டுநூல்களும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே
கற்று விளங்கினா. அப்போது அவருக்கு வயது பதி

* திருப்பெருந்துறைப் புராணம், பிருகத்தீர்த்த மகாத்
மியம்.

னாறு. அங்காலத்தில் அந்நாட்டில் யாக்கைனும் எந்நூலிலாவது சந்தேகமுண்டானால் அவர்கள் திருவாதவூரென்று நமது திருவாதவூரை அடைந்து அடிபணிந்து கேட்டுச் சந்தேகநீர்து செலவாக்கள். இது திருப்பெருந்துறைப் புராணத்து,

“வேதமுத லெக்கலையு மேதினியி லுணாவாதாம
போதமொரு சங்கையுற்றி றிருவாத லூபுருந்து
நாதவெனத் தொழுதேத்தி நவின்றுதெளிந தேருவரேற
சாதமிவா கலவிநிலை யெவரளக்கத் தக்காரே”

என்ற ரெய்யுளால் நன்கு விளங்குகின்றது. நமது ஸ்வாமிகள் இவ்வாறு இவ்வளவு சிறுவயதில் அரிய கல்வியைப்பெற்று விளங்கியதற்குக் காரணம் இப்பிற பாரில் அவர்திக சிரமம் எடுத்துக்கொண்டு பயின்றது மாத்நிரமல்ல; பூவதத்திற்பயின்ற பயிற்சியுங் கூடத் தான் என்கின்றார்கள். தெய்வப்பலமைத் திருவளருவரும் தமதருமைத் திருக்குறளில்,

“யாதானு நாடாமா லாராமா லென்னெருவன
சாந்தூணையுங் கல்லாத வாறு”

என்கின்றார். இதன்பொருள் ‘கற்றுவல்ல ஒருவனுக்குத் தன்னாடும் தன்னூரும் மட்டுமல்ல; எந்நாடும், எந்த ஊரும் தன்னாடும் தன்னூருமாம்; இப்படியாயின ஒருவன தானிறக்குமளவுங் கல்லாதிருப்பதேன?’ என்பதாம். கற்றுவல்ல ஒருவருக்கு வேற்றுநாடும் வேற்றுநூரும் தமநாடும் தமஊரும் ஆகும் எனவே கற்குந்தொழிலை விட்டொழுகுபவாக்குத் தமநாடுந் தமஊரும்கூடத் தம்முடையன அல்லாதுபோம் என

பதும அதனற்றோனை விளங்குகின்றது. இதற்கு இலக்கியநதேட நெடுநதூரஞ்செல்ல வேண்டுமெனில்லை. பிறகாலத்திருநத நமதேசத்தூராஜாக்கள கல்விகற்குநதனமையைக கைவிட்டு விவேக சூனயாகளாகி ஐக்கிய மினறி ஒருவரோடொருவா மாறுகொண்டிருநதமையால அவர்களுக்கூத தங்களுடைய சொநநாடும் நகரமும் தங்களுடையன அல்லாது போகவும், அவை, கல்வியைக கற்குநதொழிலைக கைகொண்டு விவேக பூரணர்களாக விளங்கினமையின வியாபாரராத்நம நெடுநதூரத்தேயிருநது இங்கே வநத ஆங்கிலேயருடையனவாக ஆகவும், நோந்திருக்கின்ற இஃதெனானே நனகுவிளக்குகின்றது ஆனால் நமமுடைய பிறகாலத்தரசர்கள அப்படி அறிவினர்களாக ஐக்கியமினறி நாடிழுக நோந்ததும், நமமுடைய நல்லபாக்கியவசத்தாலதான் என்று நினைக்கவேண்டும். ஏனென்றால் அப்படியவர்கள் நாடிழுக நோந்திருந்தால், முன்காலத்திற கனவிலும் கருதலுண்ணாதனவாக இக்காலத்தில நாமனுபவிக்கும் அளவற்றளலலா இனபங்களுக்கும் காரணமாக விளங்கும் ஆங்கிலேய தர்ம ராஜாங்கம் வாயக்கும் அதிரஷ்டம் நோந்திராது. ஆதலின அதற்காகப் பகவானைத் தோத்திரிக்கவேண்டும்.

இக்குறளிலே நமது நாயனா பெருமபயனைத் தரவல்லதாகிய அக்கலவியைச சாநதுணையுங் கற்கவேண்டும் எனகின்றா. சாநதுணையும் கற்றால் பின் அதன் பயனை நாம அனுபவிப்பது எப்போதோ எனின, அக்கலவி மறறவறறைப்போல “உடலுடன

அழியாது உயிரோடு சேறவிற சாநதுணையுமென்றா”
என்று உரையாசிரியா பரிமேலழகர் கூறுகின்றார்.
தெய்வாபுலவருட இக்குறளிற் குறிப்பாகக்கூறிய இப்
பொருளை,

“ஒருமைக்கட் டானகற்ற கல்வியொருவற்
கெழுமையு மேமாப புடைதது”

என்ற குறளால் வலியுறுத்துகின்றார் கிரேக்கருள்
ளே மகாஞானி எனழிருந்தவராகிய சாகரேடீஸ் எனப்
பாரும் “நற்றல் எனபது முன்னையதை நினைவுக்குக்
கொண்டுவுருகின்ற ஒரு செயலே நமமுடைய அறி
வென்பது நினைவு கூாதலே நாம் பிறப்பதற்குமுன்
அறிந்த விஷயங்களை இப்போது நினைவுகூர்கின்றோம்”
என்கின்றார்

இனி ஒரு சாரார, “யேசுகிறிஸ்துவானவா ஒரு
பிறவிக்குருடனைச் சந்தித்தபோது அவருடைய சிஷ்
கள், அவரைநோக்கி ‘ரபீ† இவன் குருடனாய்ப் பிறந்
தது யாசெய்தபாவம், இவன்செய்தபாவமோ, இவனைப்
பெற்றவர்களசெய்தபாவமோ’ என்று கேட்டார்கள்;
ஆதலின் இப்பிறப்புக்கு முன்னும் ஒருபிறப்பு இருந்
திருக்கும் என்று காததரின் சிஷ்கள் கருதியிருந்த
தாகத் தெரிகின்றது. மற்றோரிடத்தில் யேசு தம்
சிஷ்களை நோக்கி † ‘எனபிதாவின்விடபில அனேக

* Our learning is only a process of recollecting and our know-
ledge is recollection. We recollect the things of which we have
received knowledge before our birth’

† யோவான் IX. 2.

‡ யோவான் XIV 2

வாசஸ்தளங்கள உண்டு. அப்படி ககிலலா திருந்தால
நான உங்களுக்கே சொல்லியிருப்பேன் என்கின்றா.
அங்குசெல்லும் அனைவரையும் ஒருங்கே கொள்ள
ததக்க விசால்முடையதாக ஒரே வாசஸ்தளமாக
இராமல பல்வேறு வாசஸ்தளங்கள் இருந்தற்குக்
காரணம், அங்கே செல்லுபவர்களது தரத்திக்குத்
தக்கவாறு அமையுமாபடி கருதியதே என்று நினைக்க
இடமுண்டாகின்றது. இவ்வுலகில் நன்னெயி யொழு
க்ப பிதாவின வீட்டிலுள்ள ஒரு வாசஸ்தளத்தை
யடைந்தவா ள் பினதக்கவாறு ஒழுக்கி அறிவிக்கிறந்த
தாக விளங்கும் ஸ்தலத்திற் பிரவேசம் பெறுவார்கள்
என்றும் கருதக்கூடியதாக இருக்கின்றது ஆதிமுதற்
கொண்டே தேவலோகத்தில் தேவனுடன் திவ்யதேவ
யாய விளங்கியிருந்த யேசுவானவா உலகரக்ஷணாததம்
தேவனால் அனுப்பப்பட்டு வருகையில் முன் இருந்த
திவ்ய தேகத்தை ஒழித்துவிட்டு, கன்னியாயாஸின்
காப்பத்துட்புகுந்து, மானிடதேகம் பெற்றுப் பிறந
தார அவா தனபிதாவினிடத்துக் கெட்டவைகளை
உலகுக்குப்பேசித்தாரா தாம் வந்தகாரியங்களுள்
லாம் முடித்தபின்மே மானிடதேகத்தை ஒழித்துவிட்டு
முன்னைய திவ்யதேகத்தை வந்ததுக்கொண்டு தேவ
லோகத்தில் இருக்கின்றா என்னப்படுகின்றது அந்
வின முன்னும் பின்னும் பிறப்புண்டென்பதே விவி
லிய நூலுக்கும் உடன்பாடெனருகின்றது. அன்றி
யும் யேசு ரொய்த அறியுதற்குப்பற்றிக் கேள்விப
பட்டபோது ஏரோதென்பவன் அவரைத் தனஞ்
சுரச்சேதம் பண்ணாட்ட யோவான் என்றென்கை

னான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சிலர் அவரை யோனா என்றும் சிலர் எலியா என்றும் கருதினார்கள் என்றும் தெரிகின்றது. முன்னே தேவலோகத்தில் தேவதூதர்களாயிருந்தோர் சிலர் தங்கள் தீசசெயல்காரணமாகத் தேவகோபத்துக்காளாகித் தேவலோகத்தை விட்டுப் பூலோகப் பிரவேசமசெய்து தீங்கிழைத்துத் திரிகின்றார்கள் என்றும் அங்கே கூறப்பட்டுள்ளது. ஆதலின் தீசசெயல புரிந்தோர் இழிபிறப்படைந்தும் நற்செயல் புரிந்தோர் நல்லுடம்படைந்தும் முறையே துன்பும் இன்பும் நுகர்வா எனபதே விவிலியநூலுக்கும் கருத்தாகத் தோன்றுகின்றது. யேசுவானவா தேவாலயத்துட்புகுந்து அருமையாகப் பிரசங்கித்தபோது, கேட்டிருந்தவர்கள், இவா கலலாதவராக இருந்தும் வேத எழுத்துகளை எவ்வளவு நன்றாகச் சொல்லுகின்றார் என்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அவரும் தாம் பிதாவினிடத்தில் கேட்டவைகளையே சொல்வதாகக் கூறினார். ஆதலின் சாக்ரேடீஸ் கூறியபடி நாம் முன்னே கற்றதை இப்போது இப்பிறப்பில் நினைவுகூகின்றோம் என்பதே விவிலிய நூலுக்கும் உடன்பாடு" என்கின்றார்கள்.

இவற்றின் உண்மை இன்மைகள் எப்படியோ இருக்கட்டும். திருவாதவூரர் நிறைந்த கல்வியுடையவராகச் சிறந்து விளங்கினான் என்பதுதான் நமக்குவிஷயம். இவ்வாறு இவர் சிறந்து விளங்குஞ் செய்தியை அக்காலத்தில் பாண்டிநாட்டை ஆட்சிபுரிந்துவந்த அரிமர்த்தனபாண்டியன் கேள்வியுற்றுச் சில

அரசனையடைந்து அமைச்சரிமையடைந்தது.

பாண்டியன் பிரமராயர் எனப்பட்டம சூட்டியது. 13

பிரமராயர்

பரிசனங்களை யனுப்பி அவரைத் தன்சமூகத்துக் கழைப்பித்தான். இதனாலே இவ்வரசன் கலவியில் அபிமானமுடையவன் எனபது நனகு விளங்குகின்றது.

“அகத்தினழகு முகத்தின விளங்கும்” என்றபடி, திவ்விய தேஜசோடுங் கூடி விளங்கும் திருவாதவூரடிகளது திருவுருவப்பொலிவைக்கண்டதும் பேரறிவுடையானாகிய அரிமர்த்தனன் அகமிகமகிழ்ந்தது ராஜபகநதிர முதலிய கலைகளிற் சில விஷயங்களை வினாவினா, ஐயநதிரிபறக கற்றுணர்ந்த திருவாதவூர் அவற்றையெல்லாம் நனகினிது பிரசாரணம் செயதனா. அரசா தலைவன, ஆனந்தக கடலிடை முழ்கி அமைச்சா முகநோக்கிப் ‘பேரறிவுடையோ’ இவ்வாதவூரடிகளது கலவித்திறமென்னை’ இவ்வளவினதென்று எல்லையிட மெரக்க முடியாததாக இருக்கின்றது. மணற்கேணியிறறோண்டுநதோறும் நீரகரப்பதுபோல யான்கேட்டுநதோறும் இவரிடத்திருந்த விடை புறப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றது. “கலவிகரையில்” எனபார்கள்; இவரது திறங்கண்டுதானோ? அறிவின்றலைவராகிய இவாககு இதுமுதல் *‘பிரமராயர்’ என்றுபட்டம் சூட்டியிருக்கின்றேன். இனி நீவிர் எல்லோரும் இவரை அப்பெயர்கொண்டே அழையுங்கள்”

* பிரமராயர் என்பது பிரதான மந்திரித்துவம் வகிப்போர்க்குகொடுக்கும் ஓபட்டம். வம்சசேகரன் காலத்தும் பிரதான மந்திரிகு இப்பெயரிருந்ததாக விலஸன் பண்டிதா கூறுகின்றார்.

‘மறைமுதற் கலைகளெல்லா மாண்புற வினாவுந்தோறங்’
குறைதவிர் விடைகொடுக்கக் கொற்றவ னுவகைபூதது
நிறையெது வினாவினாவு நிகழ்த்திடு மிவாக்கின்றதி
யறைகுதிர் பிரமராய ரென்றமைச் சரைப்பார்த்தோதி.

என்றுரைத்துவிட்டுத் தன்னுள் 'கலவியின் கரை
கண்டு விளங்கும் இவா மனிதப்பிறப்பினா அல்லா;
தெய்வப்பிறப்பாகவே யிருக்கவேண்டும். எந்தத்
தேவதையின் அமிசமாக அவதரித்தவரோ தெரிய
வில்லை. தீநெறிவிலக்கி நன்னெறியிற் செலுத்தும்
பேரறிவுடையாரை அரசனாகவுள்ளான தனக்குத்
துணையாகக் கொள்ளவேண்டும் எனபார்கள். இவ
ரோ அறநூல்களின் துட்பங்களை நன்கறிந்தவா! ஆண
டில் இளையராக இருப்பினும் அறிவில நமமினும் மிக
முத்து விளங்குபவா! மழையினது இனமை மிகுதி
களானும், காற்றுத், தீப, பிணி எனறிவற்றானும் வரு
வனவாகிய தெய்வத்தானவருந் துன்பங்களை உறபாத்தங்
களான அறிந்து அவ்வவற்றுக்குச் சொல்லியபடி கட
வுளரையுந் தக்கோரையும் நோக்கிச் செய்யும் சாந்தி
களானும், பகைவா, களவர், சுற்றத்தாரா, வினைசெய
வார், எனறிவார்களான வருநதுன்பங்களை அவ்வவாக
னது குணம், இங்கிதம், ஆகாரம், செயல் எனபவற்
றான அறிந்து அவ்வவற்றுக் கேற்றபடி சாம், பேத,
தான, தண்டங்களாகிய உபாயங்களுள் ஒன்றினனும்
நீக்குந் தன்மையையுடையா இதத்கைய பெரிய
வரொருவா நமமவராகக் கொள்ளக்கிடைப்பது அரிய
வற்றெல்லாம் அரியது. ஆதலின் இப்பெரியாரை
நமக்குப் பெருநதுணையாகக் கொள்ளுதும்' என்று
இவ்வாறு ஆராய்ந்து தீர்மானித்தான; அவ்வாறு
தீர்மானித்த அரசன், உடனே மந்திரிமார்களது முக
நோக்கிக் 'கலவிநூலவல்லோ! கலவியங் கடலாகிய
இப்பிரமராயரை உங்களுக்கெல்லாம் முதலவராக

இருக்கும்படி பிரதான மந்திரியாராக நியமித்திருக்கின்றேன்' என்றுரைத்தான். அதுகேட்ட அமைச்சர்களெல்லாரும் அரசனை அடிபணிந்து 'வேந்தர்தலைவ' உனது அருள் பரடடைக்கேட்டு நாங்கள் மிக மகிழ்ச்சியடைந்தோம். இப்பெரியோரை எங்களுக்கு முதலவராகத் தந்தசெயலுக்குக் கைமமாறு யாதுளது' எனறனர். பின்பு அமைச்சர்களும் பிறரும் 'அரசன தக்கது செய்தான், தக்கது செய்தான்' எனத் தத்தமிற கூறி யகமகிழ்ந்தனர். பின்பு அரிமாத்தன்ன ஆர கேயுர கடக கங்கணி யாபரணங்களும் பீதாம பராதியுடைகளும் தேராதிராலவகைப் படைகளும் கொடி குடை யாலவட்டம் சின்னம் முதலிய சம்பத்தும் பிரமராயாகஞ்ச சிறப்பநலகிணன்.

பெருவிலைச் செம்பொ னுடை பிறங்குருப் பாயந் தேச
தருதலைச சாசது மாயோன றுனுமவெஃ குதத நீய
மருமணி மதாணி யாழி யாரமொண கட்டகம் பொனனாண்
துருமணிக் குடைமுன மறுகு செயிரற வழங்கிப் பின்னா

‘மழைமதக சளிற் பாய்மா வாவுமாண் பூண்ட பொற்றேரு’
 ரிழைமணிச சிவினை மற்றும வருந்தினிக கியல நலகிக
 குழையுடற கவரி வெற்றிக கொடிகுடை யால வட்டங்
 தழைதரு மொழிய லாதிச சம்பததும பெருக நலகி.’

தந்தையார விருப்பத்தின்படி இதுவரையும் திருவாத
வூர் என்றழைத்து வந்தோம், இனிப பாண்டியராச
னது ஆணைப்படி நாமும் நமது ஸ்வாமிகளைப் பிரமராய
ரெனதே வழங்குவோமாக. பிரமராயர் அவறறையெல
லாம் பெருமானது திருவருளே என்று அன்போடே

றறு அரசனிடத்தே புறவிடைகொண்டு அரண்மனை யைவிட்டுப் பலவகைவாததியங்களு முழங்கப் புறப் பட்டனா.

இவ்வுலகத்தில் அற்பசசெலவமெய்தினோரும் தம் முன்னிலையிறந்தகங்கரிதது மற்றவாகளை ஒரு பொரு ட்டாகவே மதியார்கள். மற்றவாகளைமட்டுமா? தமக்கு அசசெல்வம் வருதற்கு உதவியாக இருந்தவர்களுையும் உற்று நோக்கார்கள். கடவுள்சிறதனை கனவிலுங் கரு தார்கள். நம்முடைய பிரமராயா, பாண்டியராஜன் தமகலவித் திறததை மிகவியந்து 'பிரமராயா' (அறிவினறலேவா) எனப் பட்டமளித்தபோதும், 'அமைச்சரும்' அடுத்து நின்றோரும் அகமகிழ்ந்து புகழ்கையிலும், எனனசெய் தாரா? அவையெல்லாம் தமமுடைய கல்வித்திறம்பற்றி நோந்தன எனககருதினாரா? இல்லை. எல்லாம் எமபெ ருமானுடைய திருவருளே என்றுதான கருதினா.

'மிக்கதுங் குறைந்த துஞ்சோ துக்கிடும விற்றல்சால் வேந்தன் றக்கது செய்தா னென்னத தத்தமின அமைச்சா சொற்றார் புக்கது நமக்கோர் செலவ மெனமற்றே ருவகை பூததார் அக்கது பூண்பெம் மான்செய அருனென வைய ரேற்றார்.'

தென்னவனால் பலவகைசசெலவமு முற்றுச் செல்பவ ராகிய பிரமராயர் தமக்கு இவ்வளவு சிறப்பும் உறுதற் குக்காரணம் எமபெருமானது திருவருளே என்றுணர் நதவராய் எமபெருமான எழுந்தருளியிருக்கும் திரு வாலயத்தை அடைந்து பொற்றாமரைத்தடத்தின்முழ கிக்கண்மணியும் நீறுங்கண்ணுறப்புனைந்து உட்புகுந்து இந்திரவிமானத் தெழுந்தருளியிருக்கும் சந்திரசூடா

மணியையும் அவரிடம்பிரியா அங்கயற்கண்ணியம்மையையும் அடிபணிந்து திருநீறேற்றுத் தமமனையடைந்தாரா. √ பிரமராயா இவ்வாறு அரசாற்ற பெருஞ்சிறப்பெய்திவருகின்றதை அறிந்த சுற்றத்தாரும் சூழ்விருந்தாரும் கூடிவரச சம்புபாதாசிநூதா ஞானாவதி சமேதராக அஷ்டமங்கலங்களுடன் எதிராவது மகிழ்ந்து அழைத்துச் சென்றா. பின்பு மறுதினம் முதலாகப் பிரமராயர் தமது முதனமந்திரித்தொழிலை வகிப்பாராகிப்பாண்டிநாட்டின் எல்லையையும் அதனுள் வசிகுமகுடிகள் இவ்வளவின்ர் எனபதையும் அவர்கள் செலுத்தும் இறைப்பொருள் இததுணைஎனபதையும் உலகுபொருளவருவாயும் மற்ற அரசாக்கள செலுத்தும் கப்பப்பணமும் கடலகளிலும் மலைகளிலும் வருமபொருள்களும் இததுணையன எனஃதும் ஆக வருவாய் இததுணைதெனபதும் அன்னசத்திரம், தண்ணீர்ப்பந்தல, கலவிச்சாலை, தேவாலயம் எனபனவாதி தாமவிஷயங்களிறசெலவாகுந்தொகையுமபடையாதிக்கருகு நலகும பொருளும் ஆக வருவாயிலிருந்து செலவாகுந்தொகை இவ்வளவென்பதும் அச்செலவுநீங்கப் பண்டாரத்துட சேர்க்கப்படுவன இவ்வளவின்வென்பதும் நன்றாக அறிந்துகொண்டாரா. அக்காலத்திற பாண்டிநாட்டின் எல்லைஎன்ன எனபதை அறிபவெண்டுவதவசியம். அது,

“பெருவெளி மேலபா லாகப் பெருங்கடல் கீழ்பா லாக
வொருவரும் புனலசால் வெள்ளா றுத்தர மாகத் தெற்குப்
பொருவரும் குமரியாகப் போந்தநான் கெலலை யுள்ள
மருவிய குடிகணலகு மிறைப்பொருள வருவாய் தோறதும்”
என்ற செயயுளாற குறிக்கப்படுகின்றது. எடக்கே

வேள்ளாறும, சிழுககே கடலும் (Gulf of Mannar and Palkstrait) தெற்கே சன்னியாகுமரியும் மேற்கே பெருவழியும் (The great highway) பாண்டிநாட்டுக் கெல்லையாக இருந்தன என்று தெரிகின்றது. வேள்ளாறு சோழதேசத்துக்குத் தென்னெல்லை என்னப் படுகின்றது. ஆதலின் இருநாட்டுக்கும் பொதுஎல்லை என்னப் படுகின்ற வேளாறு, பறங்கிப்பேட்டை (Porto Novo) யண்டைக் கடலிலகிழும் வேள்ளாறு அல்ல; ஏனெனில் அப்படிக்கொண்டால் சோழர்களுக்குப் பிரதானமாகவிளங்கிய (பிறகாலத்தில் தஞ்சை கட்டப்பட்ட) பிரதேசங்கள் அவர்கள் நாட்டினின்று பிரிபடும். ஆதலால் எல்லைஎன்ற வேள்ளாறு திருச்சி ஞாபாளனிலிலாவில் மருங்காபுரி அடுத்த பாவதங்கனில் உறபத்தியாகித் தென்கிழக்கு மாக்கமமாகப் புதுக்கோட்டைச் சமஸ்தானத்தின் வழியாகஓடிக் கடலில் (in Palk Strait at Point Calymere) விழுகின்ற வேள்ளாறுகத்தா னிருக்கவேண்டும் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிப்பெண்கள் வேள்ளாற்றைக் கடக்கலாக்காதென்று நம்பியிருந்த நம்பிக்கையும் இதற்காதாரமாகின்றது மேற்கெல்லை பெருவழி செய்யுளிறகுறித்தபடி பெருவேளியல்ல மற்றொருசெய்யுளில் அதே வழி வழிதிக்கால் எனப்படுகின்றது; அதாவது பாண்டியமன்னன் வழி எனப்பதுபொருள் அது குற்றாலத்துக்குச் சமீபத்தில் மலைமாக்கமாகத் திருவாங்கூரசிமைக்குள் கொண்டிபோய்கிடும்வழி. அதில் இங்கே குறிக்கப்பட்டது அச்சன்கோவிலவழி; பிறகாலத்தில் அவ்வழி அதிகமாக உபயோகிக்கப்படுவதில்லை. இப்

போதையவழி அதாவது அமமலைவழியாக இப்போது செல்லுமவழி ஆரியன்காவண்டையிருக்கின்றது. இதன்படி தெற்குத் திருவாங்கூரில் கன்னியாகுமரிக்கு வடமேற்கேயிருக்கின்ற நஞ்சைநாடுமுழுதும் பாணடியதேசத்துள் அடங்கியிருந்திருக்கின்றது.

பிரமராயர் ஒருவினை தொடங்குங்காலத்துப் பாரதூரம்பாராததனறித தொடங்கார் முதலிலே அவ்வினை வலியைப் பாரப்பார. பின் அது முடித்தலில் தமக்குள்ள தானையும் பொருளுமாகிய கருவிகளின்வலியை ஆராய்வார. பின் அதற்குத் தடையாக இருக்கும் தடை வலியைப்பாரப்பார. பின் இருதிறத்தாக்குமுள்ள துணைவலியையாராய்வார. அவ்வினைமுடிப்பின் பின்ன லென்னநிகழும் எனபதைக் கவனிப்பார. கூகையைக் காககையானது பகலவெல்லுமாதலின் எதையும்இயற்றாதற்கு ஏற்றகாலம் யாதெனப்பாரப்பார. நீரிற் றேரும நிலத்திற் படவும் செல்லா ஆதலின், வாய்தத் திடம்பா தென றுய்வார.

“ஞாலங் கருதினுங் கைகூடுங் காலங்
கருதி யிடத்தாற் செய்யின்.”

வினைசெய்யுங்காலத்துச் சோம்பாமையும் குடிகாத்த லும் நீதிநூலகளைக்கற்றுச் செய்வன தவிரவன அறி தலும் முயற்சியுடைமையும் உடையராக இருந்தார. போவருங்காலங்களில் பகைவாக்குத் துணையாயினு ரை அவரிடமிருக்கவேண்டிற் பிரித்திடுவா. தம்பாலா ரைத் தமமிடமிருப்பதபடி இனசொற்களாற் பேணிக் கொள்வா. முன்னே தமமினும தம்பாலாரினுமிருந் தாரைப் பொருத்தவேண்டிற் பொருததுவா, ஒருகாரி

யரசெய்கை பலவாறுதோனறின அவற்றுள் ஆவதா
 ராய்வாரா. அதுசெய்யுங்கால பவிப்பது நாடிச்செய்வாரா.
 ஒருவரைப் பிரித்தலோ பொருத்தலோ எதுசெய்வ
 தென்று அரசனுக்கு ஐயமநிகழ்ந்தபோது அவனுக்கு
 ஒன்றைத்தோரது இதுவேசெய்யற்பாலதெனத் துணி
 வுபிறக்கமுமவகை சொல்வாரா. தாம் அறிந்ததுசொல்லும்
 சொற்களையும் சிலபோது அரசன் அழித்ததுத தானும்
 அறியாறாய விளங்கினும் அதுநோக்கி ஒழியாது அவ
 னுக்கு நனமைதருவனவற்றைக்கூறுதலிலபின்னிடாரா.
 பலவாறு சொல்வானேன இவரது அமைச்சினறிந்த
 தால் அரிமாத்தனனுக்கு முன்னே பகையாயிருந்தவா
 களும் இப்போது இவனுடைய நடபைநாடினார்கள்.
 எட்டாத பலவேறு தீவுகளிலிருந்தரசாட்சிபுரியும் நீதி
 மன்னர்களும் தங்கள்தங்கள் தேசத்தினள்ள அரியபொ
 ருள்களை இவனுக்குக் காணிககையாக அனுப்பி நண்பு
 பாராட்டினார்கள்.

“பலவுரைத் திடலென் முன்னாட் பகைவரா யுள்ளா ரியாரும்
 விலகுறா தரசன பாங்கா மேவினா நட்புப் பூண்டா
 வலமிகு செங்கோல செல்லாத தீபத்து வாழ்கின ருரு
 நிலவரும் பொருளவி தெது நேசிப்ப வியற்றி வாழ்நாள.”

இப்பிரமராயர் வேதமமுதலிய நூல்களையெல்லாம் நன
 ருக்கக்கற்று விளங்கியவா ஆதலின எம்பெருமான்மாட்
 டிம அடியவாகணமாட்டிம அளவுகடந்த அன்புபாராட்
 டிவந்தாரா. நல்லனவற்றுளெல்லாஞ் சிறந்ததுவிளங்குந
 தனமையதாகிய இவ்வன்பு ஒன்று இருக்கின எல்லாத்
 தருமங்களும் எண்ணாமலே நிறைவேறும். அல்லன
 வெல்லாம் அழிவுறும்.

“அறத்திற்கே யனபுசார பெனப அறியார்
மறத்திற்கு மஃதே துணை”

என்றா நாயனார். யேசுவானவா முழுக்கூடக்களாயிரு
ந்த யூதாசிலரைநோக்கி, ‘அனபாகளே’ நீங்கள் அன
பைக கைக்கொள்ளுவிர்களானால் எல்லாகதறபணைக
ளும் எளிதில் நிறைவேறும்’ என்றுரைத்தார். அஃது
உண்மைதான். பாருங்கள் “எனக்கு முன்பாக உனக்கு
வேறு தேவருக்கவேண்டாம்” எனபது வீவிலியநூற்
படி தேவகதறபணையுள் ஒன்றல்லவா? ஒருவன் கடவு
ளிடத்து அனபுகொள்ளவானாயின் அவனுக்கு இதை
ஒருவா உரைக்கவேண்டுமா? அனபே அவனுக்கு இ
தைக் கற்பிக்கும். “அவனபேரை வீணில் வழங்கா
தே” எனபதும் ஒருகதறபணை அவன் அனபுகொண்டிரு
ந்தால் கனவிலாயினும் அவாபெயரை வீணாவழங்கக்
கருதுவானா? அதனால் அனபானது கடவுளைப்பற்றிய
எல்லாகதறபணையையும் நிறைவேற்றுகின்றதென்றே
ற்படுகின்றது; அதுமட்டுமல்ல. மனிதனைப் பற்றிய
கதறபணைகளையும் அவ்வனபே நிறைவேற்றும். “கடவு
ளிடத்து நன்றிபாராட்டக்கூடியவன் செய்யக்கூடிய
சிறந்த செயலாவது அவருடைய சிருஷ்டிகளிடத்தில்
அனபுபாராட்டுதலே” என்றா ஒருவர். தேவனிடத்தில்
அனபுபாராட்டுகின்ற ஒருவனைநோக்கிப் “பெற்றோர்
களை நேசிப்பாயாக” என்று கற்பிக்கவேண்டுமா? அவ
ன் அவருடைய சிருஷ்டிகள் எல்லாரிடத்தும் அனபு
பாராட்டுபவனாயிருக்கத் தனபெற்றோரை அவமதிப்
பானா? “திருடாதே” என்று அவனைநோக்கிச்சொல்லு
வதாக இருந்தால் அது அவனுக்கு ஓர் குறைவாகவே

யிருக்கும் தன்னிடத்துள்ள பொருள்களைத் தான் அனுபவித்தலினும் தனனால் விரும்பப்படுவன் கொண்டனுபவித்து மகிழ்தலை அதிகமாக விரும்பும் இவன், பிறாக்கு வருத்தமுண்டாக அவாபொருளை எப்படி விரும்பித் திருவொன்.

“அன்பிலா ரெலலாந தமக்குரிய ரன்புடையா
ரென்பு முரியா பிறர்க்கு.”

என்றார் பெருநாவலர். பரோபகாரத்தின மிகக தருமமும் பராபகாரத்தின மிகக பாவமும் இல்லையெனத் தருமசாத்திரங் கூறுகின்றது. ஆதலின் அன்பெனனும் ஒரு குணம் இருப்பின் ஏனைக்குணங்களெல்லாம் எளிதின உண்டாம் எனறுகின்றது. அஃதொன்றின நெனின் வேறு எது இருப்பினும் பயனே இல்லை.

இவ்வனபுடைமையிலே சிறநது விளங்கியவர் இப்பிரமராயா. ஆதலின் அநதணரென்பது இவாக் கே தகும். அந்தணரென்றால் என்ன? எதையும் தண்மையுடன் இயற்றுபவா என்றுபொருள்.

“அந்தண ரெனபோ ரறவோர்மற் நெவ்வுயர்க்குஞ்
செநதணமை பூண்டொழுக லான்.”

என்றார் பெருநாவலராகிய பெருமான்.

“அழிபொரு ளுணர்வு மென்று மழிவதின் ருகி யின்பங்
கொழிபொரு ளுணாவும் போதின மணமென மனததுட் கூட
பழிபடு மிமமை யாசைப் பநதமா மறுமை யாசை [ப்
யொழிதர வெச்சு மாகி யுள்ளது பெறுதல் வேட்பார்”

என்ற செய்புளிறகூறியபடி பிரமராயர்க்கு நித்
ஆன்மவிசாரம். தியப்பொருள் இன்ன அநித்தியப்
பொருள் இன்ன என்ற பகுத்தறி
வும், “அநதமிலின்பத் தமிழிலவீட்”டுணாவும், அரும

புக்கு, அது மலராகுநதருணம் அடுக்க அடுக்க மணம் அதிகரித்துவருவதுபோல நாளுககுநாள அதிகரித்து வரத்தொடங்கியது. அவா தமமுள ஆராயவாராயினா:—“பலவகைப்பிறப்புக்களையும் விடுத்து இம்மானுடப்பிறப்படைதல் எவ்வளவு அருமை. நூலாய்முதலியன இன்றிக் கடலைக் கையால் நீந்திக் கரைகாண்பது போலன்றோ இருக்கின்றது. இவ்வளவு அரிதிற் கிடைத்ததாகிய இம்மானிடதேகமோ இன்னகாலத்தில் தான் அழியும் எனபதில்லை. கருவினுடானே கழிவனபல. உதித்தவுடன் ஓடுவனபல. பாலப்பருவததுமபல. தருணப்பருவததுமபல. முதுமையினுமபல. வரும்பிறவியோ மானிடப்பிறவிதான் எனபது நிச்சயமில்லை. நாம் இவ்வுலகில் எவ்வளவுபொருளைத் தேடினும் என்ன. அதனால் நமக்கு நிலைபெற்ற இன்பஞ் சித்திக்குமா? இன்று நமக்கு நம்குணை வந்து விடின் இப்பொருள் தடைசெய்யுமா? ஆதலால் இப்பொருண்முயற்சியில் யாதும் பயனில்லை. பகவான்திருவடியடைந்து மோக்ஷசாமபிராசசியமாகிய பெருமபேற்றையடையும் வழியைத் தேடவேண்டும் அதை உணர்த்தும் பெரியோர் யாரோ? அக்குருதரிசனம் நமக்கு எப்போதுவாய்க்குமோ?

“கரவி லாதபே ரன்பினுக கௌவருங் கருணை
குரவ னாரு ளினறியிக் கொடியவெம் பாசம் -
புரையில கேள்வியாற கழிப்பது புணையின லன்றி
யுரவு நீர்க்கடல் கரங்கொடு நீந்துவ தொக்கும்.”

ஆதலின் அக்குருதரிசனமினி ஒன்றும் நடவாதே. எப்போது திருவருள் கூடிமுடிக்குமோ?” என்று

சவலைக்கடலுள் முழுகினா. கலவிமான்கள் தமமை
நாடிவருந்தோறும் அவர்களைநோக்கி “நாம யா” இவ
வுலகாதிகளைப்படைத்தான யா” அவன என படைப
பாதி புரியவேண்டுமே? அவன உண்டென்பதற்குப் பிர
மாணம் என்ன?” எனபனவாதி விஷயங்களை வினவு
வாரா. அவர்கள் கூறிய விடையெல்லாம் அதிகதாக
முடையானாகு உவாநீரால் தாகம் நீங்காதவாறு
போல இவர்க்குத் திருபதி தராவாயின.

“எண்ணி லாரிடத் தளந்தளந் தறிபொரு ளெல்லா
முண்ணு நீர்விடாயக குவிரீ ருண்டவ ரொப்ப
வண்ண லாரகத் தமைவுறு தரசனாக குயிருங்
கண்ணு மாயமைச சரிமையுங் கைவிடா தியலவார ”

இவ்வாறு பிரமராயாகு ஆனமனிசாரம் அதிகரிக்க
கவே அரசனொழிபை பாராட்டுதிற
சத்திநிபாத முற்று சிரத்தைதவிர்ந்தது. நாடோறும் அரச
சவைசெல்வதும், அவசியமானவற்றை
வினாவிக்கொண்டு மீள்வதும், ஆலயத்தையடைந்து
எம்மெருமானைப் பணிவதும், ஆனமாவையும் ஆண்ட
வனையும் அவ்வாறாடவனையடையு நெறியையும்பற்றி
விசாரஞ்செய்வதுமே காரியமாக விருந்தாரா. ஊனுறக
கத்தில உள்ளஞ் செலுத்தாரா. பின் அவர்க்கு அதி
நீவரதர சத்தினிபாதமாகிய நாலாஞ் சத்தினிபாதம்
உண்டாயிற்று அதன தனமை

தவ்யாம் வதிதரோத்ராயாம் ஔவ்யாயொ நியாதி
கூர | ஸகிநிபுலதூதெ தவ்யாம் நிவ்யூதாயாம் ஔமா
தம்: ||

வெவ்ராஜ்யஜாயதெக்புலஸௌராஜ்யம் வஸா
 ராஜ்யம் | ஷிஷ்யாஜாயதெஸௌவாஜ்யம் வாடிபௌஜ
 யொராஜ்யம் ||

கஜாடிஷ்யாஜிஷ்யெவஸம் ஜொஷ்யஹம் ஸுநதஃ
 கஜா | கொவாடிஸ்யிதாஸௌவா நிதிவஜாயதெ
 ஷிதி||

என்ற ஆகம வசனங்களால் நன்கு விளக்கப்பட்டிரு
 க்கின்றது இதனபொருள் சத்தினிபாதமுண்டாம்
 போது மலத்தினுடைய சக்திநீங்கும் அது நீங்கப்
 பெற்ற ஆனமாவிற்கு விரைவில் சமசாரத்தில் விரகதி
 யுண்டாகும் கடவுளுடைய திருவடியில் இசையுணா
 டாகும் ஈசுவரனை எப்போது காணப்போகின்றேன்;
 பந்தத்தினின்றும் எப்போது விடுபடுவேன்; சமடிவைக்க
 காட்டுகின்ற ஆராரியன யாரோ; என்று இவ்விதம்
 புத்தியுண்டாகும், எனபதாம்.

ஆதலின் நமது பிரமராயாகரு அமைச்சரிமை
 யில் சிரத்தை பினனுநதளிந்தது இவ்வுலகையாள
 வதில் அவாகரு ஆசையொழிந்தது. இவ்வுலகாட்சி
 யைமட்டுமா? இந்திராதி தேவாநிகததையும் கருகிய
 சோறாகமத்திததார 'நமக்கு எப்போது ஆனமதரிசன
 மும அநதப்பந்திதத' பந்ததரிசனமும அநதததவி
 கும சிவதரிசனமும ஆகுமோ? ஆன உவையுக்கலாப
 எப்போது வாயக்குமோ? இவற்றுக்கெல்லாங்காரண
 மாகிய குருதரிசனங் கிடைப்பதெப்போதோ? நமமு
 டைய சந்தேகமெல்லாம் முற்றுந் தீர்த்துக்கொடுக்க
 ற்கூட்டுக்கேட்டுத்தொளிவிதொப்பாத்தொ' என்ற கவ
 * 4

லைகளே அவாகுப சதா காலமும் இருந்தன இப்பீர
பஞ்சவாழ்க்கை அவாகுப்பெருஞ் சம்பாக்ககாணப்
பட்டது. இதை நகழிப்பதெப்போதெனக் கவனஞா.
பெருஞ் சம்பாக்ககாணம் அவை எப்போது இறக்கு
வோம் எனக்கருதல சகஜந்தானே. நெருப்பாலே
குழப்பெற்றவன விரைவில் அதைக் கடந்துபோகக்
கருதுவான். அடுத்த நிமிஷத்தில் அடுத்ததரித்துவிடு
மே என்றஞ் சுவான. கணமும் நீட்டியான். கடுகெ
னக் கடக்கத் துணிவான். நமது பிரமராயாசும
ட 'அந்நீதா! வீடுகொட்டாந் மராககம் நமக்கு இன்னும்
சிறுத்தித்தலைவேய. எந்தகூடநாந் நமது காயத்தக
கழிவுறவிடுமோ' எனப்பிரேத கவலை.

‘இந்த வலக போகவெறுப
பெய்திற நெனை தெய்வமர்
முந்த வணங்க வீணமுழுதான
முதலவன மலாமே லவனறிருமா
னந்த வகையும பே கமெலா
நாடா வமன பதமாசு
சுந்த மருவு மொருநாலாளு
சத்தி பதித்த கைப்பாவ”

“சத்தி பதிந்த மாதிரத்தே
தக்கோ புகழ்மந திரிய ரசு
முத்தி வீருபப மேனமேலு
புளா நிறக் வதுநலகு
சத்தி யமைந்த வாசிரியற
தேடித் தேடி வருந்தவரா
பத்தி யமைந்தே. ருருக்கொண்டு
‘யினா உன்ன பரிணை யார”

ஞ ஞ சிரியன னன்றுவரு
 , மமுந னுறையுஞ் சங்கையெலா
 மா னு விருடபின வினாபவியுப
 அறைபத தெளிவ தெபபோது
 மா னு வடினபே ரருட்கிலககாய
 வயக்கி யடிககீழ் வைப்பதெனறு
 தே னு தரிசுருகு சிவானந்தந
 தீரோததின புறவென நெனநீனட்பார்
 'பொருபபா லென்னுஞ் சுமைபரிததே ன்
 போகட் டிடவெண ணுதலபோலு
 'நருப்பால வளையப் படுமொருக
 னீங்க நினைகரு மதுபோலுங்
 சுருபபா லுறுத்தம பிரபஞ்சக
 கலப்பின வீடு கருதுவார
 திருபபா லுறுவ தெனநெனறு
 தெரிநது தெரிநது முபலுவார்'

இவ்வாழி நுப்பவர் ஒருநாள அரசவையடைநது அரச
 னத்தமார்திருநதார அப்போது பரி
 தீரைகொண்டப் புறப்பாடது. காரப்பாளர் அவையிடையடைநது
 அரசனையடிபணிநது ஒருபுறத்தொ
 துங்கிநின்று 'அண்ணலே! உமதுபரிகளிற பல இறந
 தொழிநதன. கோயம்கொண்டனவும மூததனவுமே
 லாயத்திருக்கினறன' எனறாகள. அப்போது ஆன
 மற்றோ சிலர் 'வேந்தர்தலைவ' கீழ்கடறறுறையில் பல
 தேசத்துப்பரிகளும் விற்பனைகரு வந்திருக்கினறன'
 னன்றாகள. அதுகேட்ட அரசர் பெருமான பிரமரர
 யரது ஆனனம் ஏறிட்டு 'அமாததிபா தலைவ' இன்று
 சுமது கருவூலத்தைத்திறந்து பெருந்திரவியம் எடுத

துககொண்டுபோய்க் கிழ்தடற்றுறையடைந்து, அங்கே கப்பலில் வந்திங்கியிருக்கும் பரிசுளுள் நல்லன வாயுள்ளவற்றை நாடி வாங்கி வருவீராக' எனறனை. “உள்ளம் வேறுபட்டமைச்சியனெறியினினற” பிரமராயா, அவ்வாறே பண்டாரந்திறந்து அளவற்ற திவியம் எடுத்து அவற்றைப் பொதிகளாகக்கட்டி ஒட்டகங்களின் மீதேற்றிக் காவலாளாகளுடன் முனசெல்லுமபடி அனுப்பிவிட்டுத் தாம் ஆலயத்தையடைந்து எம்பெருமானைப்பணிந்து புறவிடைபெறும்பொருட்டுரசென்றா. சென்று எம்பெருமானது சநிதியை அடைந்து, குலபூஷணன் காலத்திருந்த அவனுடைய பேனாதிபதியாகிய சவுந்தரசாமந்தனைப்போலப் பெருமானைநோக்கி, ‘வேண்டுவார வேண்டுவ தந்தாதரிக் கும பெருமானே ! இததிரவியத்தை உனக்கும் உன னடியாரக்குமாக ஏற்றுக்கொண்டு அடிமை எனனை கொள்ளவேண்டும்’ என்று வேண்டினா. ஆதிசைவனாகிய அச்சுக்கொருவன் திருநீறு பிரசாதித்தான், அதையிவா அன்போடேற்று நமக்கு இதுபோல நன்னிமித்தம் இல்லையெனக்கருதிப் புறத்தேவரது பரிவாரங்கள் புடைசூழ்ந்துவரச சிவிகைமேற்கொண்டு பலவகைகொடிகளும் குடைகளும் பலாதாங்கிச் செல்லத் திருப்பெருந்துறையை நோக்கிச் சென்றா. சதா சிவத்தியானஞ்செய்தபடி யிருப்பாராகிய பிரமராயாக்கு அப்பெருந்துறையை அணுக அணுக ஒரு பெருஞ்சுமை சுமந்து வருவதுவோன அச்சுமையை இறக்கவிட்டவுடன் எவ்வாறு உணர்வானோ அவ்வாறு தம் மனோவதனையெல்லாம் போய்விடக்கண்டு

மகிழ்ச்சியுண்டாயிற்று இருகண்களினின்றும் ஆனந்
தகநண்ணீர் தமமையறியாது ஆரூகப்பெருகியது கண்
டாரா. பஞ்சீகந்திரியங்களுக்கும் இனிபன்தோன்றின.
வலத்தனவாய் கண்ணுநதோளுந் துடித்தன. (இஃ
தோர் நற்குறியென்பா) இவ்வாறு நற்குறிகள் கா
ணிற காசினியிலுள்ளார பறபலவாறு தமமனைவி மக
கள் வருவரென்றும் பெருஞ்செல்வம் போதருமென
றும் எண்ணி மகிழ்வாராக இடத்தோள் கண்ணாதி
துடித்தல முதலிய நிகழில் தமக்கோ தமமைச்சாரந்
மனைவிமக்களுக்கோ கேடெய்து மென்றாவது, தம
பொருள் முதலியன அழிவுறுமென்றாவது எண்ணி
வருந்தவா. நமது பிரமராயரோ எனில் தமக்கோ
தமமைச்சாரநதாக்கோ, அரசப்படம் முதலியன
எய்துமென்றாவது, புறப்பட உத்தேசத்தின்படி
நல்லனவாகிய குதிரைகள் எளிதின அகப்படுமென்றா
வது நினைத்தது மகிழ்ந்தாரிலலை. ஆயின் மகிழ்விலலை
யோ எனின் மகிழ்ந்தாரா. எனன் எண்ணி? 'அடி
யேனை யாட்கொள்ளும் பரமாராயா எழுந்தருளியி
ருக்கும இடம்போலும் இக்கூத்திரம்; இதைச்சாரந்
வுடன் குருதரிசனம் உண்டாம் போலும்' எனநெண்
ணியே மகிழ்ந்தார்.

“நெருப்பிலிடு வெண்ணெயென நெஞ்சருக வெண்ணை
யுருக்குமித னெலனை யொளித்தமல வாற்றல்
கருக்குவ வாகியெனை யாள் கருணை வெள்ள
மிருக்குமிட நேய்தென வெண்ணிற்கா புககா.”

பின் நமது பிரமராயா திருப்பெருந்திறையடைந்து தம
க்கொரு கூடாரமமைப்பித்துப் பரிசனங்கள் முதலா

யினுரைசு சூழ்விருக்கச் செய்துவிட்டுத் திருவாலயததையடைநது அதற்கு முன்பக்கத்தில் இருக்கும் அக்கினிதீர்த்தத்தின் முழ்கிப் பஸ்ம ருத்திராக்ஷதாரியாக ஆலயத்தினுட்புகுநது எம்பெருமானாகிய ஆன்மநாதரைத்தரிசிதது விடுதியடைநது திருவமுதுசெய்து கொண்டு ஆன்மநாதரது திருவடிகளிற பொருந்திய மனமுடையவராய உறங்கினான்.

அப்போது ஆலயத்தின் சுற்றகத்துள்ள குருநத விருக்ஷத்தின் அடியில் ஆன்மநாதர் திவ்
 துருவநர் பெரல் வியதேஜோமயமாகிய திருவுருக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கவும் அவரைச் சூழ்நது பலவகைத்தொண்டாடிகள் பலபலவிஷயங்களைக் கேட்டுத் தெளியவுமாயிருக்கக் கனவுகண்டார். பிரமராயர் அழலடைபபட்ட மெழுகதுபேரல் நெஞ்சநெக குருக்க கண்ணீர்விழத்தி 'எப்போதும் காணாத காட்சியை இன்றுகண்டோம். நாம் இக்ஷேத்திரத்திற்கு வருமவழியில் நோந்த நன்னிமித்தங்களின்படி நம்மை ஆட்கொள்ளத்தான் பெருமான அத்திருவுருவங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கிறாரோ' எனறெண்ணி உதயததைநோக்கியிருந்தனா. உதயமானவுடன் எழுந்தருளென்று ஆலயத்துக்கு முன்பாகவிருக்கும் அக்கினிதீர்த்தத்தே முழ்கிப் பஸ்மருத்திராக்ஷதாரணமபண்ணிக்கொண்டு ஆலயத்தினுட்புகுநது ஆன்மநாயகரையும் யோகாம்பிகைத்தாயாரையும் அடிபணிநது பிரகாரத்தினுள்ளே வலம்வருவார் முன்னறிற்றும் காணாதகுருந்தை எதிர்கண்டார். அதன்கீழ்த் தாம்

இரவிகண்டாங்கே கோடி குரியபிரகாசமாகிய நிவ்
 விய தேஜோமயரூபத்துடன் ஆசாரியர், அநேகநதொ
 ண்டா தமமைச்சுழந்து ஸேவாடுவனசெயதுறைய,
 இடக்கரத்தே சிவஞானபோதம் வைத்துக்கொண்டு
 வலக்கரத்தே சின்முத்திரைகாட்டி யோகவாசனத்தெ
 முரதருளி யிருப்பக்கண்டார. கண்டவுடனே 'நேற
 றுக கனவிடைக கண்டவண்ணமே இன்று நனவிடை
 யுங காண்பபெற்றேன. இளகுதலிலலாத இரும
 பொத்த எனமனததையும் தன்னிடமவலிகும இப
 பெரியோருடைய திருவடிககாரத்தத்தின் தனமையை
 எவ்வாறு புகழ்வேன். இனியென்னகுறை! உய்யுங
 காலங் குறுகியது' எனவிவவாறுகருதி, 'இனி என்
 னாவதொன்றுமில்லை. இவாதாம அடிபோனை ஆட
 கொளபவா என்பது நிச்சயம். நமமுடைய புகழ்வும
 இக்கணத்தோடே நசித்ததென்பதற் றடையென' என
 னு அணையுடைத்தெழுந்ததம்பால் அதிகவேக
 மாக ஒடி அகரவயிர்போல நிகரற்றுவளங்குந தன
 மையராகிய பரமசாரியரது திருவடி மலரிடையே வீழ்
 நது கிடந்தனா.

"இவ்வண்ண மெண்ணி மற்று மெண்ணுவ சொன்று மிலலை
 செவ்வண்ண விவரே நமமை யாட்கொள நேற்றத தீரா
 நவவண்ணம் அவ்வண்ணமபோய நசித்தவென நேடிச சென்
 அவ்வண்ண மாயினாதம் அடிவண்ண மலர்க்கீழ்வீழ்ந்தார்" [நே
 பினபவ்வாசிரியர் 'எழுது!' என்பிரமராயர் எழுது
 கைகூப்பி நின்றனா. குழிஇருந்த அடியார்கள ஒரு
 ங்குகடி ஆசாரியரது அடிமீறிடை வீழ்ந்து வணங்கி
 'ஸ்வாமி! தேவரி அன்பிறசிறந்த இவவடியவரை

1. அடியை மூட வந்தபடியின்
 2. அடியை 1. அடியை மூட வந்தபடியின்

ஆட்கொள்ளுதல வேண்டும்' என்று விண்ணப்பித்
தாசகள். உடனே பெருமான அவவடியவாகளை
நோக்கி 'அனபாகளே' அதிதீவிரதர பகசுவியாகிய
இவவனபனை இனமிரவிலேயே ஆட்கொள்ளுவேம்.
மறறவாகடகுபபோல இவன விஷயத்தில் காலம கனா
முதலியவை வேண்டறபாலனவல்ல' என்று திருவாய்
மலர்ந்தருளினா. பின்பு அவ்வாசாரியா குறிப்பிட்ட
படியே பிரமராயருக்குத் தீக்கூப்பிரவாராகிக் குருநத
விருக்கூத்தின நீழலிலதாம ஒரு அழகிய ஆசனத்தின
மீது தெற்குநோக்கி வீற்றிருந்துகொண்டு பக்குவி
யாகிய பிரமராயரை எதிரிருத்தி மந்திராத்துவா முத
லிய அத்துவாககளைச் சோதனைசெய்து அவற்றை வே
றுபடுத்தித் தமது திருநோக்கத்தான அவரது அறி
வினை மறைத்திருந்த மலஞ்சித்தையுமாறு நோக்கி 'அஸ்
தமஸ்தக சமயோசஞ்செய்து அவரது மாயாமலத்தை
யும் கனமமலத்தையும் போக்கி 'அழகிய வஸ்திரத்
தான மூடி அவாக்குச சூக்ஷ்மபஞ்சாக்கூரோபதேசஞ்
செய்து 'அவரதுயிரைத் தாமாகுமவண்ணம பாவனை
யிபற்றி உளத்தொடு முயிரைவவ்விப பிரமநாடிவழி
யாகப்போயத் துவாதசாரத்ததின மேலாக இரண்
டற்று ஆனந்தம் அனுபவிக்குமாபடி செலுத்தி அவ
ரைக் குற்றமற்ற தமவடிவமேயாகக்கி அவரது உடல
பொருளான மூன்றையுந் தத்தமமாகப் பெற்றுக்
கொண்டு அவரைநோக்கி 'அனபனே பாதபூசையியற்
றுவாயாக' என்றாகுகியாபித்தாரா. அவர் கழுநீரமலா,
சந்தனம், கஸ்தூரி முதலியவைகளைக்கொண்டு அன்
போடு ஆசாரியரது திருவடி களிற் பூசைபுரிந்து ராஷ

டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து எழுந்தாரா. அப போது ஆசாரியா தமதனபராகிய பிரமராயரது முடி மிசைத் தம்பாதஞ்சூட்டி அவரதுதுதலில தமது திருக கரத்தாலே வெண்ணீறு சாததிக கழுநீராமாலேயும் அவர்க்குசூட்டினா ஆசாரியரது திருவடிமிசைச சூட்டிய மலர்மாலையினைத் தமமுடிமிசைச சூட்டப் பெற்று விளங்குபவராகிய பிரமராயர் ஆன்மநாதரையும் யோகாம்பிகைத்தாயாரையும் அடிபணிநது ஞானமே வடிவாக அமர்ந்திருந்தாரா. பின் விடிந்தவுடனே அக்கினிதீர்த்தத்தின மூழ்கிச சிவசின்னங்களை அணி நதுகொண்டு ஆன்மநாதரையும் யோகாம்பிகைத்தாயை யும் அடிபணிநது ஆசாரியரையடைநது அவரது திருவடிகளில் அட்டாங்கமும் நிலநதோய வீழ்ந்தெழு நது நின்றார். உடனே அவ்வாசாரியா பிரமராயரைத் தமமெதிரே இருந்ததி அவாகரத்தே சிவஞானபோதம் என்னும் நூலைத்தநது அதின அடங்கிய பொருள்களை அவர்க்கு உபதேசித்தருளினா. உடனே பிரமராயர் எழுநது பரவசராகித் தம ஆசாரியரது அடியிடத்தே தமமுடிபடுமாறு வீழ்ந்து வணங்கி எழுநது “தேனும பாலும் தீங்கன்னலும் அமுதுமாய்த தித்தித்தது ஊனும உருக்கும” தகைத்தாகிய இனியபாமாலைகளைச் சூட்டுவாராயினா. *

* அககருத்துங்கள் அமைத்து மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் இயற்றிப் கவிகள் மிகமாதூரியமாயிருக்கின்றன. அவைவருமாறு:—

அதுகேட்ட ஆசிரியர் அகவிடமகிழ்ந்தது அப்பாக்
களின் மொழிகளெல்லாம் மணிபோன்று விளங்குதல

தொழுபவ ரொருபாற் றதிப்பவ ரொருபாற்
றுதித்துள நெக்குநெக் குருகி
யழுபவ ரொருபா லிவரெலா நிறக
வடியனென றனைப்பிடித தாண்டாய்
பழுதினின கருணை திறததையென புகலகோ
பாண்டி நாடியற்றிய தவத்தாற்
கொழும்லாச சோலைத் திருப்பெருந் துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள பரணே (1)

உள்ளுதோ றிழிபை யுள்ளுபு பவஞ்சுத
துழிந் றுஉ வொதுங்கிய வெனககும்
அள்ளுதோ றனபூ ருகையொன றருளி
யாண்டுகொண டனையிது தருமே
விளளுதோ றப்பா லாயப்பொலித் தோங்கும்
விமலனே விமலமா சிதை
கொள்ளுதோ றுவசுருந் திருப்பெருந் துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள பரணே (2)

வழிவழி யடிமை யுவந்திலேன மலடு
மலாக்கரங் கன்றிடக் கறந்தது
கழிதுய ரடைந்த கிடக்கின்ற வெனையுங்
கண்டுகொண டாண்டதெத் திறமோ
மொழிதடு மாற் நெஞ்சநெக் குருக
முனிவறத் தொடாபவா முதலே
கொழிமலாப் பொழிலகூழ் திருப்பெருந் துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள பரணே (3)

ஏலவே யொருப்பட் டெற்றைககும் பாழுக்
கிறைந்தொரு பயனுமில் லேனைச
சீலமா முனிவா திருக்குழாத் தோடுஞ்
சோத்துநீ யாண்டது தருமே

பறறித் தமது அனபராகிய பிரமராயர்க்கு மாணிக்க
வாசகர் என்று தீக்ஷாநாமம் கொடுத்தருளினார். இது

காலகா லாகங் காளவே தாள

கணமபுடை சூழ்தர நடிப்பாய்

கோலமரா செலவத திருப்பெருந் துறையிற்

குருநதடி யிருந்தருள பரனே.

(4)

கனிவிள விருக்கக காய்கவாந் துண்ட

களவஞ்ஞ மென்னையும் பறறி

முனிவரு முனிவா கூட்டதது னொருசாரா

முனிவறந் கூடுமா றளித்தாய

புனிதமென கனியே புநதியூ றமுதே

பொங்குமா னந்தவான பெருக்கே

குணிகொடி மாடத் திருப்பெருந் துறையிற்

குருநதடி யிருந்தருள பரனே

(5)

சுவைபடு மவனீத் துமியுணை கொள்ளுந்

தொழுததையேன றனைவலிந் திழுத்து

நவையிலா னந்த வமுதமுட் டினையா

னகைவிளைத் திடுமடி யேற்குங்

கவையழ லடைந்த மெழுகென வருக்க

கற்றற றவருளத் துணையே

குவைமலாப பொழிலகுழ திருப்பெருந் துறையிற்

குருநதடி யிருந்தருள பரனே.

(6)

திருநெடு மாலன ரெருநெடு மாவாய

திண்புவி பாதல மிடப்பற

ரெருவற முபனறுங் காணரு மலாததா

ளுததையேன றலைக்கெளி தாமோ

காஹும் பாண்டியன் கட்டளையிட்டபடி. பிரமராயர் என

வருமணி விளக்கே யானந்தப் பிழம்பே
யளிகனிந் தெழுசுவைக் கனியே
குருமணி மாடத் திருப்பெருந் துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள் பரனே (7)

அண்டரு முனிவர் கணங்களு மறறை
யவாகளு நறுமுறுப் படைய
வண்டரு மலர்த்தா னென்கருந் தலைக்கு
மணிமுடி யாயதற புதமே
பண்டரு மொழியாள பங்கவோ மேலாம்
பரமவோ பரவியெரு ஞானறுங்
கொண்டலின முழுவார் திருப்பெருந் துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள் பரனே. (8)

என்னேநா னறியேனையகோ பகலோ
டிர்வெனப் பவெது மறியேன்
முன்னான செயத தவமெவ னென்னே
முழுமதோன மத்தனாக கிணையா
லன்னையே யப்பா வொப்பில மணியே
யடியவாக கெயப்பினில வைப்பே
கொன்னமா மதில்கூழ் திருப்பெருந் துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள் பரனே. (9)

செமமையொன் றிலலாச் சிறியனென் கவலை
தீர்தர யோகநா யகியா
மம்மையோ டெழுந்து வந்தினி தாண்டா
யானமநா யகவதற் கடியே
னிமமையே செயுங்கைம் மாறெவன் மறுமை
யேனுமொன் றிலலையென் செய்கோ
கொம்மைமா மதில்கூழ் திருப்பெருந் துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள் பரனே. (10)

வழங்கிவந்த நாம் இனிப் பரமாசாரியரது அனுக்கிரகத்தின்படி நமது ஸ்வாமிகளை மாணிக்கவாசகர் என்ற பெயராலேயே வழங்குவோமாக. ஆசாரியர் தம்பாக் களைக் கேடடுமகிழ்நது மாணிக்கவாசகர் எனப்போதந்ததைக்கண்ட மாணிக்கவாசகர் மீண்டும் மீண்டும் அவ்வாசிரியரது அடிமிசை வணங்கி எழுநதுநின்று 'பெருமானே' அடியேன இதுகொள்ளுந தரத்தனோ? குதிரைக்கிடந்தவிசை நாய்க்கிடதுபோல விருக்கினறதே. கடையேனிடத்தில எக்குணங்கண்டோ அடிகள் இப்பெருமபேறளித்தது' என்று வியந்தார்.

“அதுசெவியேற்று நெஞ்சநெக் குருகி
யடிக்கடி தாணமிசைப் பணிந்தே
இதுபெறுந் தரத்த னோவடி நாயே
னெரிமணிப் பொலன்றவி சொன்று
கதுமென ஞமலிக கிடுவது மியல்போ
கடையனபா லெககுணங் கண்டாய
மதுமலர்க் கழநீர் மாலிகைத் தடந்தோள்
வள்ளலே எனப்பணிந் தெழுந்தார்.”

பின்னும தம்மாசாரியரது திருமுகநோக்கிப் 'பெருமானே! அடியேனகொணர்ந்த பொருள்களையெல்லாம் தேவரீரது திருப்பணிகளிறசெலவிடுமாறு அருள்புரியவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்து அனுக்கிரகம்பெற்றுக்கொண்டு வெளியேவந்து திருப்பணிசெய்யவல்லாரைக்கூவித் தாம்கொண்டுவந்த பொருளை யவர்க்கு வாரியிறைத்துச் சிவாலயத்தைப்புதுக்குவித்தார்; சிவதீர்த்தங்கட்குப்படியமைப்பித்தார்; திருப்பெருந்துறை

முநதூறறு வேதியாகருந திருமனை கட்டுவித்தாரா;
 சைவமுனிவாகள தங்குதறகுத திருமடங் கட்டுவித்
 தாரா; ஆலயத்தே தொண்டுபுரியும் தொண்டாக்டு
 உறையுளமைப்பித்தாரா; பெருமானுடைய பூசைக்கு
 உதவும் பொருட்டு திருநதவனங்களை வைப்பித்தாரா;
 பெருமானுடைய நித்தியநைமித்திகங்களகுறைவுறாது
 நடைபெறுமபொருட்டுவினைநிலங்களைவாங்கிநலகீனார்.
 எஞ்சிய பொருளைத் திருவாலயத்துள்ள கருவூலத்தே
 சேமித்துவைத்துவிட்டுத் தாம் சிவயோகத்தே அமர்ந
 துவிட்டாரா. இவ்வாறு அரசனுடைய பொருளையெல
 லாம செலவிட்டமையை மதுரையினின்று அவருடன
 வந்தவர்களாகிய பரிசனங்களகண்டு அநதோ' இவா
 எனை காரியம் செயதுவிட்டனா' வேந்தன் விஷய
 மல்லவா? கொண்டகுதிரை எங்கேயென்று பாண்டி
 யன் கேட்டால் இவா என்னசொல்லுவாரா? எல்லாந
 தெரிந்த இவரே இவ்வாறுசெய்தால் இனி மனுநீதிப
 படி நடப்போரா யாரா? என்று வருந்தி மாணிக்கவாச
 கரை அடைந்தது அவரைவணங்கி 'ஸவாமீ வேந்தன்
 பொருளை இவ்விதமாகச்செலவழித்துவிட்டாரே இனிக
 குதிரை கொளளுவதெவ்வா' நெனளுர்கள். அவர்கள்
 தாங்கள் உரைத்ததொன்றும் மாணிக்கவாசகர் உண
 ரமைகண்டு இனிஉரைப்பதிற் பயனில்லை என்று தங்
 கள் இருக்கையடைந்தது நாம் இதனை உடனே வேந்த
 னுக்கறிவியாவிடிற குற்றம் நமதாகும் என்று தீர்மா
 னித்துப் 'பிரமராயர் (அவாகடகு ஸ்வாமிகள் மாணிக்க
 வாசகர் என்று பட்டம் பெற்றமைதெரியாது) குதிரை
 வாங்கக் கொண்டுவந்த பொருளை யெல்லாம் பலவாறு

சிவதருமங்கனிற் செல்லழித்துவிட'டா' என்று பாண்டியனுக்குத் திருமுகமவிடுத்தார்கள். அரசன அதைக் கண்டதும் அதிககோபமுடையவனாக 'உடனே குதிரைகளாவது, கொண்டுபோன பணமாவது கொணர்நதொப்புவிசை' என்று மாணிக்கவாசகர்க்குத் திருமுகமவிடுத்தான

“வழுதியர் பெருமா நெழுதிய முடங்கல்
வாதஞ் சமைச்சரணை காணா
முழுநிதிக் குவையோ டெய்தினீர் அதற்கு
மொயபரி கொண்டுளீ ரெனிலச
செழுவயப பரியோ டெய்தலா மினறேற
செம்பொனோ டெய்தலா மொன்று
சமுவலீ ரெனினமீல, வருவது துமக்குச
சாற்றவும் வேண்டிடுங் கொல்லோ”

அதுபெற்ற அமைச்சரபிரான உடனே பெருமானது சநிதியடைநது முன்னே சவுந்தரசாமந்தகன்,

“... வள்ளலே யாச லீந்த [டாயே
குன்றுறழ் நிதிய மெல்லாங் கொண்டுனப் பணிகொண
வனற்றற சேனை யீட்டும வண்ணம யாது”

என்றதுபோலப் 'பெருமானே' நான் கொண்டுவந்த பொருளையெல்லாம் யான் வேண்டியவாறே தேவரீரது திருவாலயத்தும் அடியாரிடத்தும் செலுத்தும் நெய்யளித்த தருளினீர். பாண்டியனுக்குப் பரிமாசு கொண்டுபோகும் வழியென்ன? என்றார்.

“எனஞ் யகனே பொன்னுட
ரேறே யேறு கொடியுயாதத
மன்னு தென்னு பெருநதுறையெம்
மணியே வழுதி பொருளெல்லா

நின்ன லபத்து நின்னடிபா ரிடத்துஞ்
 செலுத்து நெறியளித்தாய்
 பின்ன னவனு கென்கொண்டு
 பரிமாச செலுத்தப் பெறுமாறே”

உடனே ‘அன்பனே’ ஒன்றுக்கும அஞ்சாதே. ஆவணி மூலத்தே அருமபரிகொண்டடைவேம. நீமுன்னே மதுரைக்குசசென்று பாண்டியனையடைநது குதிரைகள் ஆவணிமூலத்தன்று வருமென்றுசொல்லு’ என்று ஓர் சப்தமுண்டாயிற்று. அது கேட்டனும் மாணிக்கவாசகர் எம்பெருமானைப் பணிநது புறவிடைகொண்டு புறப் பட்டுப் பரிசனங்கள் சூழ்நதுவர மதுரை யடைந்து அரண்மனையினுட் போய்ப் பாண்டியனைக் கண்டனர். பாண்டியன் தனது மந்திரியரைக்கண்டு மனமிகமகிழ்நது ‘குதிரைகள் வருகின்றனவா? பணமகொண்டுவர தீரா’ என்றான். அதற்கு மாணிக்கவாசகர் ‘கொண்டு போன திரவியமெல்லாம் குதிரைகொண்டு வருவார்களே கொடுத்திருக்கின்றேன. குதிரைகள் ஆவணிமூலத்தன்று இங்கேவரு’ மென்றார். பாண்டியன் அது கேட்டு மகிழ்நது மந்திரியரை உபசரித்தனுப்பினான். மாணிக்கவாசகர் அரசனிடம் விடைபெற்றுப் புறப் பட்டுத் திருவாலயத்தையடைநது சுந்தரேசுவரரையும், மீனாக்ஷியமமையாரையும் அடிபணிநது புறப்பட்டுத் தமது திருமனையடைந்தார். இவர் அரசது பொருளை யெல்லாம் பலவாறு தாமம் செய்துவிட்டார் என்ற செய்தி கேட்பிருந்த சுற்றத்தாரெல்லாம் ஒன்றாகத் திரண்டுவநது ‘ஐயரே’ நீர்செய்வ தொன்றும் நன்றாகவில்லை. மந்திரிதொழிலை மேற்கொண்டு அரசு

னிடத்தே ஏவலபுரிவது பிராமமணதாமமே யல்ல, அதைமீறி அவவழியில் நின்றால் அரசனுடைய நோக்கம் எப்படியோ அப்படித்தான் நடக்கவேண்டும், இது தானே அல்லவாமுறை. அரசரியல், அமைச்ச நீதி ஆகிய எல்லாவற்றையும் செவ்வையாக அறிந்த உமக்கு நாங்கள் சொல்லக்கூடியது என்ன விருக்கின்றது. உமது பந்துக்களையும் மித்திராக்களையும் ரக்ஷிக்க வேண்டும் எனனும குறிப்பு உமக்கு இல்லைபோல இருக்கின்றது. ஆவணிமுலத்தே புரளிகளவருமென்று உரைத்தீரே, அடுத்தநாளில் என்னெல்லாவிர உம முடையசெயல் உமக்கே அழகாக இருப்பிற்சரி' என்று "இடி மழை வாயவிட்டாற்" போலப் புத்தி கூறினார்கள். அதுகேட்டு மாணிக்கவாசகா 'நான் பெருமானுக்கு ஆடப்பட்டபோதே சுற்றமும தொடர்பும நீந்தேன், எனக்கு இன்பதுன்பங்கள் இரண்டும் சரியே. தேகாபிமானத்தைத் தொலைத்துவிட்டேன். எனக்குத் தந்தை, தாய், குரு, ஆரான் எல்லாம் சங்கரனே சிவனடியாராகத் தாம் என சுற்றத்தவர்கள், பிறன்கள் ஏழுந்தான் எனக்குப்பகை. ஊரில் உள்ளவீடுகளில் சமைத்திருக்கும் சோறெல்லாம் என்னுடையதே; எங்கே வேண்டுமென்றாலும் இரததுண்பேன். கடல்குழந்த இடங்கிலவுலக மெல்லாம் நான் படுக்கும் பாயல்; எங்கேவேண்டுமென்றாலும் படுத்துகொள்ளுவேன். எனக்கு வேண்டிய ஆடை பிறற்றகோவணந்தான்; பீதாமபராதிகள் வேண்டுமென்பதில்லை பஸ்ம ருத்திராக்ஷங்கள்தான் எனக்குச் சந்தைபூஷணங்கள் இறப்பு இன்று வரினும் எனக்குச்சமமதமே, அல்லது

என்றும் இருக்கநேரினும் அதுவும் சமமதமே. பாண்டியன் தண்டித்தாலும் தண்டிக்கடமும். உடனே உவகை ஊட்டினும் ஊட்டட்டும். பெருமான் எனக்கு சொரக்கலோக இனபங் கூட்டினுங் கூட்டட்டும்; அல்லது எரிவாய் நிரயத்தினிடத்தே செலுத்தினும் செலுத்தட்டும். ஆனால் இவற்றுள் எது நேரினும் எம் பெருமானைமடமும் மறவேன். நமமுடைய காமானுபவத்தை மாற்றுவாய் யாரா. அனுபவித்துத் தானே அவற்றைக் கழிக்கவேண்டும்' என்று கூறிவிட்டார்.

ஆவணிமூலத்துக்கு முன்னாள் அநதியமவரை புரவிகள் வராமையைக்கண்டு ஒருவன் பாண்டியனிடத்தேபோய் 'அரசர் பிரமராயர் கொண்டுபோன பணத்தை விரயம் செய்துவிட்டு வந்தார். குதிரை வாங்க வில்லை எனபது ஜகத்பிரசித்தமாக இருக்கின்றதே. அவர் வராததையை நமசி யிருக்கலாமா? பொருள் வருமவழியைப்பாரா' என்றான். அதுகேட்ட பாண்டியன் தனபரிசனங்கள் சிலரைவிடுத்தது மாணிக்கவாசகரைப்பிடித்துவரச்சொல்லி அவரைச் சிறைப்படுத்தி உபத்திரவித்துப் பணமவாங்குமபடி தன் ஏவலாளர்கட்குக்கட்டளையிட்டான். அவர்களும் அதுசெய்தார்கள். மாணிக்கவாசகர் மனமவருந்திப் பெருமானைத் தோத்திரித்தார். உடனே பெருமான் காட்டகத்தே யுள்ள நரிகளையெல்லாம் உயரந்த பரிகளாக்கித் தமது கணங்களைக் குதிரைமள்ளுகளாகித் தமமுடன வருமபடி அழைத்துக்கொண்டு தாம் அவர்களுக்கெல்லாந் தலைவராக ஓர் அரும் புரிமேற்கொண்டு ஆவணி

மூலத்தன்று மதுரையடைந்தனா. தனது மந்திரியார
முன குறிப்பிட்டபடி குதிரைத்திரள் வந்தமையறிந்த
பாண்டியன் இவரையடைந்து 'அமாததியாதலைவ! நான்
ஆயாது அவசரப்பட்டு உம்மை உபத்திரவித்ததை
மன்னியும்' என்று கூறி உபசரித் தழைத்துக்கொண்டு
அக்குதிரைகளாக காணச் சென்றான். அங்கே குதிரை
மள்ளரது தலைவா பாண்டியனுக்குத் தாம கொண்டு
வந்திருக்கும் குதிரைகளின் லக்ஷணம் முதலியவற்றை
விவரித்து 'அரச' நீ செய்யவேண்டிய சோதனையெல்
லாம் இன்றே செய்துகொள். கயிறு மாறியாயின
பின் ஒன்றுங்கூடாது அப்புறம் குதிரை உன்னுடை
யது. பணம் எங்களுடையது இது எங்கள் விபாபார
முறை' என்றனா. அது கேட்ட பாண்டியன் அக்குதி
ரைகள் சூரியனது அஸ்வலக்ஷண நூலிற கூறியவாறு
எல்லா லக்ஷணங்களும் கொண்டிருக்கக்கண்டு மகிழ்
ந்து கயிறுமாறிகொடுக்கப்பெற்றான். பரிசனங்கள்
அவற்றைக்கொண்டுபோய் லாயத்தே சோதனாக்கள்
பின்பு பெருமான், மாணிக்கவாசகா முன்னிலையாகப்
பாண்டியனுக்கு அன்பளித்தல் கருதியோ அல்லது
வந்தி என்னும் பிட்டுக்காரிக்கு அருள்செய்வது கரு
தியோ அக்குதிரைகளெல்லாம் அன்றிரவே பழயபடி
நரிகளாகக் கழியுமாறு திருவுள்ளங்கொண்டார்.
அன்று பகலில் தான் வாங்கிய குதிரைகளெல்லாம்
அன்றிரவே நரிகளாக முன்னே லாயத்திருந்த குதி
ரைகளையும் கடித்தெறிந்து விட்டோடினவென்று பா
ண்டியன் கேட்டு அதிக கோபமுடையவனாகத்தன்
ஏவலாளரை நோக்கி 'அந்த எதனைப்பிடித்து வந்து

உபததிரவித்துப் பணத்தை வாங்குங்கள்' என்றுக்கி யாபித்தான். அவர்கள் அவ்வாறே பேய் மாணிக்க வாசகரைப்பிடித் துபததிரவித்தார்கள். அவர் வருந திப்பெருமானை ஸ்தோத்திரம் செய்தார். பெருமான் உடனே வையைநதி பிரவாகிக்குமாறு செய்தனா. வையை பெருகுகெடுத்த வெள்ளநீர் நகரெலா நிரம்பு தலகண்ட பாண்டியன் தனது மந்திரிமார்களைக்கூவி ஊரவர்களையெல்லாம் வீட்டுக்கோரான் வீதம் அனுப் பரசெய்து இன்று அததமிசகுமுன அணைகட்டி இவ் வெள்ளநீரைத் தடைசெயவியுங்கள் என்று கட்டளை யிட்டான் தமமைசுறைப்படுத்தி உபததிரவித்துக கொணடிருந்தவர்கள் அந்த வெள்ளநீரக கலகத்தில தமமை வீட்டகன்றார்களாக மாணிக்கவாசகர் சிவால யத்தையடைந்து எம்பெருமானைத் தியானித்துக்கொ ண்டு விவ்யோகத்தே அமாந்திருந்தார். அரசன் கட் டளைப்படியே மந்திரிள்ள அவ்ஹுக் குடிகளொவ்வொ ருவரும் வீட்டிறகொவ்வொர் ஆளவீதம் அணைகட்டுத லுக்காக அனுப்பவேண்டுமென்று பறைசாற்றுவீத் தார்கள் எல்லாருடைய வீட்டினின்றும் அவ்வாறே ஆள்கள் வந்து அணைகட்டுதலில் வேலை செய்தார்கள். அவ்ஹூரில் அருமற்று அனாதையாக இருந்த பக்தியிற் சிறந்த வந்தியெனனும் பிட்டுக்காரிமட்டும தன் பங் குக்கு ஆளனுபுத்தற்கில்லாமல் அதிக வருத்தமடைந் தான் அஃதுணாத பெருமான ஓர் கூலியாளாக வந்து அவள் கொடுப்பதாகச்சொல்லிய பிட்டுக்கூலிக் கிசைந்து மண்சுமந்தார். குறித்தகாலத்தில் எல்லாரு டைய பங்கும் அடைபட்டிருக்கவும் தமமைக்கூலிக்கு

நியமித்த அம்புவின (வந்தி) பங்குமட்டும அடைபடா
மலிருக்கக்கண்டு பாண்டியன கோபிததுததமமை
அடிககப பெருமான, தம கையிலிருந்த ஒரு கூடை
மண்ணை உடைப்பிற்கொட்டி மறைந்தனா : உடனே
கரையானது மலைபோலுயர்ந்து உடைப்படைபட்டது.
பெருமானமுதுகிற்பட்ட அடி அடித்தபாண்டியன மு
துகிற்பட்டது. அண்டையிலிருந்த மந்திரி பிரதானி

[' இத்திருவிளையாடல்களைக் கீர்த்தித்திருவகவலில,

‘ அரிபொடு பிரமற் களவறி யாதவன
நரியைக் குதிரை யாகுகிய நன்னையும்
மதுரைப் பெருநன் மாநக ரிருந்து
குதிரைச் சேவக னாகிப் கொள்கையும்
ஆங்குது தன்னி லடியவட காகப்
பாங்காய மண்சுமந தருளிய பரிசும ”

என்றவரிகளும், திருப்பாணிப்பதித்தில,

[னோங்
“ சதுரை மறந்தறி மால்கொளவர் சாநதவா சாற்றிச்சென
குதிரை மறைத்தனன சோதி கழுங்கடை கைப்பிடித்துக்
குதிரைபின் மேலவந்து கூடிடு மேற்குடி கேடுகண்டா
மதுரையா மன்னன் மறுபிறப் போட மறித்திடுமே ”

என்ற திருப்பாசரமும், திருவமமாளையில,

“ பண்சுமந்த பாடற் பரிசு படைத்தருளும்
பெண்சுமந்த பாகத்தன பெமமான பெருநதுறையான்
விண்சுமந்த கீர்த்தி வியனமண டலத்தீசன்
கண்சுமந்த நெற்றிக கடவுள் கலிமதுரை
மண்சுமந்து கூலிகொண்டக கோவான மொத்தன்து
புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்கா ணமமானாய்.”

என்றதிருப்பாசரமுமாகிய திருவாசகங்கள் லறியலாம்.]

முதலிய பரிசனங்களின் முதுகுகளிறப்பட்டது உலகத் தேயுள்ள எல்லா உயிராகளினமீதும் பட்டது. அம்புவா னவள் விமானத்தின் மீதுநாந்து கைலாசம் சென்றாள். தான் அடித்த அடிதன் முதுகினும் சூழ இருந்தவாகள் முதுகுகளினும் பட்டதும், அனேகங்கூடைமண்கொட்டினும் அடைபடாககரை ஒரு கூடை மண்ணால் அடைபட்டதும், அம்புவானவள் விமானமூர்து செல்லுதலும் ஆகிய இவற்றையெல்லாம பாண்டியன் பார்த்துக் கலங்கினான். உடனே பெருமான 'அரச' வாதவூரமைச்சன் உன பொருளை யெல்லாம் நமக்கும நமமடியார்க்குமே உபகரித்து அளவிலலாத புண்ணியத்தை உனக்கு ஈட்டித்தந்தான். எப்பொருளினும் பற்றென்பது சிறிதும் இல்லாதவன் அவனை உபத்திரவித்தாய். அதற்காகக் காட்டகத்தேயுள்ள நரித்திரனையெல்லாம் பரித்திரளாகக்கொண்டுவந்து கொடுத்தோம். உன் பொருளுக் கேற்பக் குதிரைகளைக் கயிறு மாறித்தரப்பெற்ற சசென்றும் பின்னும் அவ்வமைச்சனை உபத்திரவித்தாய். ஆதலால் வையை பெருக்கிப் பார்த்தோம். எம்மிடத்தே அனபுடைய அம்புவை நமமுலகடையச் செய்தோம். இனி அவ்வமைச்சனை அவன் சித்தத்தின்படி செல்லுமாறு விட்டுவிடு' என்று ஆகாயவாணியால் உரைத்தருளினா. அதுகேட்டுப் பாண்டியன் 'அநதோ' என்செய்தோம்' என்று பெரிதுளம்வருந்தித் தனது அமைச்சரைத்தேடி அடிபணிந்து 'யியரே' அடியேன் அறியாமையினால் தேவரீர்க்குச் செய்த பிழைகளைக் கூழித்தருளி இத்தேசத்தின் ஆட்சியைக் கைக்கொண்டு எம் குடிமுழுது மாண்டருளவேண்டுமே'

என்று பிரார்த்தித்தான். அதுகேட்ட மாணிக்கவாசகர் 'மன்னா மனன்' நான் உமமைச் சாராதகாரணத்தினாலேயே பகவானுடைய திருவருளுக்குப் பாத்திரனானேன். நீ எனக்குச் செய்தபிழை யொன்றுமில்லை' என்றுரைத்துப் பிறஉடைகளையெல்லாம் நீததுவிட்டுக் கவுபினதாரியாகப் புறப்பட்டா. பாண்டியன் தொழுது மீண்டு சிவாலயத்தடைந்து, பெருமான் சந்நிதியிற்போய நின்று, 'உலகமெல்லாமுடைய பெருமானே! திருமுடியிலே அடையாளம் படுமபடியாக ஒருவனடித்தவிற்றமுமபும ஓரொப்பற்ற தொண்டன் எறிந்த கல்லும் போல அடியேன் வெகுண்டடித்த கைப்பிரம்பி னடியையும் தேவரீரருமைத்திருமேனி தாங்கியதோ? தேவரீரது முதுகைநோக்கி நானடிக்க உலகத்துள்ள எல்லாமீதும் பட்டஅடி என முதுகினும் பட்டதே' அடியேனும் தேவரீர்க்குத் திருமேனியாயினேனோ? அமைச்சர் பெருமானைத் தேவரீரது தொண்டரென்றறியாது உபதிரித்தது விட்டேனே' மாயாவிருத்தியினால் மயங்கி அருந்தவரை ஆயாது வருத்திய நான் அருநரகில் வீழ்ந்தழியாதபடி அப்பெரியோருடைய தன்மையெல்லாம் அடியேனுக்குத் தெளிவித்த தயாநிதியே! தேவரீரது பெருங்கருணைக்குக் கைமமாறு யாதுளது? ததவஜ்ஞானமுடையோர்களே வேதவிதிப்படி செய்யும் யாகத்திடை தேவரீர்க்குடம அவிசினும் பார்க்க இவ்வந்தியிடம் பிட்டுக் கழிச் சுவையுடையதோ? சவுந்தரபாண்டியனா யிருந்தால்க முழுதும் ஆண்டபெருமானே! தாயிலலாததேவரீர்க்கு இவள் ஒரு தாயஆயினாளோ? நரிகளையெல்லாம் பரிக

ளாக்கித் தேவரீரே எழுந்தருளி யிருக்கவும் அவ்வரு
மைத் திருமேனியை, அது அடைந்தாரது பாசநீக்கி
ஆட்கொள்ளுந் திருவுருவம் என்றறிந்துயயாது பரி
யாசை பிடித்தலைந்தேனே ! அன்னையொத்த பெரு
மானே ! அடியேன் அயிபாமை மீதாராது இயற்றிய
பிழைகளை யெல்லாம் பொறுத்தாட்கொள்க' எனப்
பலவாறு துதித்து வணங்கிப் பிறவிடைகொண்டு அரண்
மனையடைந்தான்.

எல்லாருங்காணத் துறவுகொண்டெழுந்தவரா
கிய மாணிக்கவாசகர் சுந்தரேசுவரையும் மீளாக்கித்
தாயாரையும் வணங்கிப் பிறப்படுத்தித் திருப்பெருநகுறை
யடைந்து குருந்த நிழலில் எழுந்தருளிய ஆசாரியரை
தேடினான். அவனே அவரும் அடியவர்களும் இல்லா
திருப்பதுகண்டு, அவன்மீடம் விட்டுப் பிரிந்தார்கள்
என்றுணர்ந்து ஐயகோ என்றழுத்தறியினான். அவனி
யிடையே வீழ்ந்தான், மீண்டும் எழுந்தான்

“மண்ணதி யாராறு மனநது மூலித் தடுமாறிப்
புண்ணகி யெனைக்காணு தழலகின் றேனைப் போதவருட்
கண்ண லவைமுழுதுங் கரைய நோக்கி யானயானென
நெண்ண வெனைத்தந்தா யெங்குற றாயோ வெந்தாயே”

“மாசாய மறைக்குமமல வலியும் நானும் வேறின்றி
யாசாவி காரமல மாயி னேனைப் பொருட்படுத்திப்
பேசாத வினபுருவி னினனோ டெனைப் பினைவத்த
வீசா வெனையிங்கிட் டெங்குற றாயோ வெந்தாயே”

என்று பலவாறு கூறி யிரங்கினான். பின், படிப்போர்
“கருங்கன மனமுங்கரைக்” குந்தலைத்தாகிய வாசகம்

வகுப்பாராகி “நமசகிவாய வாழ்க” எனறெடுத்தது ஈரா
தமக்கியல்பான திருநாமம் வாழகவென வாழத்தினா.
அதன்பின் அறபுதபபதது, அதிசயபபதது, குழைதத
பத்து, சென்னிபபதது, ஆசைபபதது, வாழாபபதது,
அடைக்கலபபதது, செத்திலாபபதது, புணாச்சிபபத
து, அருடபதது, திருவாராததை, எண்ணப்பதிகம் திரு
பள்ளி எழுச்சியாதி பலவுமபாடியுருகின்றனா உட
னே பெருமான அடியாரகுழாம்படை குழ இடபவாக
னாருடராக விசம்பிடையே எழுந்தருளிச் சிவாககினி
உண்டாகுமா செயது, அதனிடையே அடியவாகபோ
புகுமாறு கடைக்கணித்தருளினா அவர்கள் அவ்வா
றே புதுநது சிவகணங்களாக அமாந்தராகள். பின்பு
மாணிக்கவாசகரை நோக்கி ‘அன்பனே’ திலைக்குவா’
என்றுரைத்தது மறைந்தருளினா அதுகண்ட மாணிக்க
வாசகா ‘எம்பெருமான என்னைய திலைக்குவா என்று
வகுத்தருளினாரே, திருவுள்ளம் யாதோ’ என்று இர
ங்கி “மெய்தானரும்பி” எனறெடுத்தது விரைவாக ஒப
பற்ற திருசத்தகத்தைப் பாடிப் பெருமானைப்பணிந்து
புறவிடை கொண்டு திருவுத்தரகோசமங்கையை யடை
ந்தாரா. அங்கே நமது சுவாமிகள் “கடையவனே”
என்று தொடங்கி நீததலவிண்ணப்பம் அருளிச் செய
யப் பெருமான மகிழ்ந்தது குறுந்தமாவடிவங்காட்டி
றாக, அன்போடு பணிந்து புறப்பாட்டுப் பாண்டியிலுள்ள
பிறதலங்கையுஞ் சேவித்துக்கொண்டு ரோழநாட்டி
லுள்ள திருவிடைமருதூர் : சென்று பெருமானைப்

* திருப்பெருந்தூரையில் அருளிச்செய்யப்பட்ட தென
பப்படுகின்ற திருவேதாவு என்னும் பதிகத்தினா

பணிநது புறப்பட்டுத் திருவாரூரைடைநது திருப்பலம்
 பல் ஒதிப்பணிநது புறப்பட்டுச் சீர்காழி அடைநது பிடி
 ததபதது அருளிச்செய்து பணிந்து அநநாட்டிலுள்ள
 பிறதலங்களுமெ சென்று தரிசித்ததுக்கொண்டு நடுநாட்
 டையடைநது திருவெண்ணையநல்லூராதிக்ஷேத்திரங்
 களைத் தரிசித்ததுக்கொண்டு திருவண்ணாமலையடைந
 தாரா. அங்கே திருவெம்பாவை, திருவமமானை, என
 பவறறையருளிச்செய்யப் பெருமான மகிழ்நது தமது
 குருநதமா கோலங்காட்டப் பணிந்து போற்றிப் புறப்
 பட்டுத் தொண்டை நாட்டிலுள்ள காஞ்சி காளத்தியாதி
 க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்ததுக்கொண்டு கழக்குன்றை
 யடைநதாரா. அங்கே பெருமான தமது குருநதமா
 கோலங்காட்டக் கண்டு ஆனந்த பரவசராயப் “பிணக்
 கிலாத பெருநதுறைப் பெருமான” என்று தொடங்
 கித் திருக்கமுககுன்றப்பதிசு அருளிச்செய்து வண
 ங்கி, ஆண்டவா தமமைத் தில்லைவாவென றுககியா
 பித்தது நினைநது உடனே புறப்பட்டுப் பனமலையும
 காடுங்கடநது தில்லையடைநதாரா. அங்கே யடைநது
 கண்டவுடன் கண்டபதது அருளிச்செய்து வணங்
 கினா பின்பு திருக்குலாப்பதது, கோயின்மூத்தத்
 திருப்பதிசு, கோயிற்பிறப்பதிசு, கீர்த்தித்திருவக்
 வல, திருவண்டப்பகுதி, போற்றித்திருவகவல, திருப்

‘மருவினிய மலாப்பாத மனதிலவளாக துளநருகத்
 தெருவுதொறு மிகவலறிச சிவபெருமா நெனநேத்திப்
 பருகிபறின பரங்கருணைத் தடங்கடலிற படிவாமா
 நருளெனக்கிங் கிடமருதே யிடங்கொண்ட வமமானே’

என்ற பாசரங் காணப்படுகின்றது தனியாக வேறு திருவாச
 கம் காணப்படவில்லை

பொற்சண்ணம், திருத்தெள்ளைம், திருவுந்தியா, திருத்தோணைக்கம், திருப்பூவல்லி, திருப்பொன்னாசல், திருக்கோத்துமபி, அனலைப்பத்து, குயிற்பத்து, அச்சப்பத்து, திருத்தசாங்கம் ஆகிய இவற்றைப்பாடிப் பெருமானது அவ்வரத்தாண்டவத்தை யானந்தத்தோடு தரிசித்துப் பணிநுகுகொண்டு அததலத்தேக ஓர் பாணசாலையியற்றி யதனிடத்தே யமரத்தினிதிருந தருளினா.

அக்காலத்தே திலலைவந்ததைச் சாரந்த தவசி பொருவா ஈழநாடகிருச்சென்றா. அவர் எப்போதும் 'திருவமபலம் செம்பொனமபலம்' என்றே சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் தமவழக்கப்படி அங்கேயும் 'திருவமபலம்' என்றா அநநாட்டில் பவத்தசமயம்பெருகியிருந்தது. அநநாட்டரசனும் பவத்தன. அப்பவத்தார்கள இத்தவசி 'திருவமபலம்' என்றுரைத்ததைக்கேட்டுத்தம அரசனிடத்தே போய் 'அரசனே' இவ்ஓராகருளளே ஒருத்தன வந்திருக்கின்றான். அவன சாம பலைப்பூசி ருத்திராகூடங்களைப் போடிக் கொண்டிருக்கின்றான். வீடுதோறுஞ்சென்று பிச்சையெடுத்த துண்ணுகின்றான். அவன தான நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் எப்போதும் 'செம்பொனமபலம்' என்றவராததையே சொல்லுகின்றான்' என்றாகா.

“ஒறக மிலதி ருத்த னொமா ருத்த னிரந காக்குளா
னறக லன்க லக்கு மாலை நாளு முண்பதையமே
நிற்கி னுமமி ருக்கி னுந்நி லாவு செம்பொன் மன்றெனு
சொறகி ளந்து ரைக்கு மென்று சொல்லி முனவ ணங்கினா”

அதுகேட்ட மனனவன 'அவனை யிங்கழைமின்' என்றான் அவ்வாறே தூதா ரென்றழைக்க அததவசி 'நலநீதிது எதியும யாதொரு சம்பநதமு மிச மிப பிச சையெடுத துணபதொழிநதொன்றுங் கருதாருடன் வேந்தனுககெனன கருமமுண்' டென்றா. 'பிசசையெ டிததுணபாருயிரையும் போற்றுபவனமனனனாதலால் நவருதல வேண்மீம்' என்று அததூதா உரைக்க அத தவசி உடனே எழுந்தது அரசவையடைந்து 'பொன னம்பலம்' என்றுகறிபுடகாந்தார. அதைக்கண்டப யுத்தமனனன அததவசியை நோக்கி 'நீர் இப்போது பொன்னம்பலம் என்றுரைத்தகாரணம் யாது?' என்றான். அதற்குக் தவசியார அரசனை நோக்கி 'அரச னே' புதழ்தங்கிய ரோழநாட்டில் புலியூர் என்றொரு ஷேஷதிரம இருக்கின்றது. அது முன்னேதிலலைவன மாக இருந்தது. புவனத்திலுள்ள தலங்களிலெல்லாம் அதுவே பூவதலம்; மூலஸ்தானமாக விளங்கும் அத் திவ்ய ஷேஷதிரத்திலே சிவபெருமான அனவரதமும் ஆனந்தத்தாண்டவம் செயதருளுவார. அங்கே மனுச சக்கிரவாதத்தியின் புதலவனாகிய இரணியவாமசசக்கிர வாதத்தியின் தேகத்தேயிருந்த குட்டநோயை நீக்கிப் பொன்னிறமான திவ்ய தேகத்தைக்கொடுத்த சிவ கங்கை எனனும தீரத்தமிருக்கின்றது. எவ்வகையின் ராயிருப்பினும் ஒருவா அததீரத்தத்தின் முழ்கிப் பெ ருமானது பஞ்சகிருத்தியத தாண்டவத்தைத் தரிச னம்பண்ணினால் அவாககு முததி கிடைக்கும் என்பது நிச்சயம். தமமையடைவாக்கு முததி கொடுக்குந தேவா தாமே எனபதற்கறிஞயாகப் பெருமான்

வீரக்கழலணிந்து அங்கே கொடியும் நாட்டித் தாண்ட வம் புரிகின்றா கொடிய பாபிகளாக வுள்ளவர்களுங் கூட ஒருமுறை அனல்பாடு 'பொன்னமபலம்' என்று ரைப்பார்களாயின் அவாகட்குச் சகலபாககியமுஞ் சித் திசுகும் பொன்னமபலமென்று ஒரு முறை சொன னால் அது மகாமந்திரமாகிய பஞ்சாக்ஷரத்தை இருபத் தோராயிரத்தறுநூறு முறை செபித்தலுக்குச்சமம். ஆதலிற் சொன்னேன்' என்று கூறினா அப்போது அச்சபையில் பிடகநூல் மூன்றுமறிந்து நான்கு குற்ற மும நீங்கிச் சீலமைந்தந் தரித்துக் காமாதியாறும் இந திரியங்களைநதையும் அடக்கிய இயல்புடையவனாகிப் பஞ்சகந்தமூங் கெடுவதே முததியென்று காட்டிப் பவுத்தாசாரியன உட்காந்திருந்தான். அவன் அத்த வசியின் வாரததையைக் கேட்டுப் பிடக மூன்றையும் அருளிச்செய்த கடவுளையன்றியும் வேறே கடவுள் உல கத்தே உண்டெனக்கூறலாமா எனக்கோபித்தது 'யான இன்றே புறப்படடுத தினமுன்றிற மிலலை யடைந்தது அங்குள்ளாரோடு வாதிட்டு வென்று, அவர்கள் கடவு ளின் காலிலுள்ள வீரக்கழலையும் அங்கே நாட்டியிருக் கும் கொடியையும் துணித்து அத்திலலையை நமது போதிசிழற்கீழ் எழுந்தருளும் பெருமானது பள்ளி யாகச்செய்து விரைவின் மீளவேன்' என்று சபதங் கூறித் தனது பரிசனங்கள் தனனைச்சூழ்ந்துவரச் சிவ் கையேறிப் புறப்பட்டான். அவர்கள் மனனனும தனது ஊமைப்பெண்ணையும் உடனழைத்துக்கொண்டு புறப் பட்டுப் பவுத்தாசாரியனோடே சோழநாட்டைந்த தில லையைச்சோந்தான். இவர்கள் கூடி வந்திருத்தலைக்

கண்ட தில்லைவாழ்ந்தணர் முதலிஹோ திருநிறணி
யாத அவர்கள் கோலத்தைக்கண்டஞ்சி 'நீங்கள் இத
திவ்ய சேஷத்திரத்தே இருக்கலாகாது; நீங்குங்கள்'
என்றார்கள். அதற்கு அப்பவுத்தாசாரியன் 'நாங்கள்
உங்கள் சைவத்தை நிராகரணம் செயது எங்கள்
பவுத்தத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்ய வந்திருக்கின்றோம்.
ஆதலால் அது செய்தபின்பல்லாது நீங்கோம்' என
றான். அது கேட்ட தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் 'இன்றிங்
கிரு; நாளை உன் மதத்தைத்திரஸ்காரம் பண்ணிவிடு
கின்றோம்' என்று கூறி அதிக வியாகூலமுடையாகளா
கத்தங்கள் மனனஞ்சிய சோழனைத் தில்லைவந்து சேரு
மாறு அவனுக்குத் தூதனுப்பிவிட்டுப் பகவானைத்
தியானித்துக்கொண்டு நெங்கச்சென்றார்கள். அன்றிர
விலே பெருமான அத்தில்லைவாழ்ந்தணர்களெல்லோ
ருடைய கனவிலுநதோன்றி 'நீங்கள் நாளை இவ்
வூக்கு வெளியே பாணசாலையில் யோகத்தமார்திருக்
கும் அன்பளிதம் போய் மாணிக்கவாசகர்! என்று
விளித்துப் புத்தரோடு வாது செய்யுமாறு யாம் கூறிய
தாகச்சொல்லி, அழைத்து வாருங்கள் அவன் அவா
களை வெல்லுவான்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.
விடிந்தவுடனே அவ்வந்தணர்களெல்லாரும் ஒருங்கு
கூடிப்பெருமானது திருவருளை வியந்து ஊக்கு வெளி
யே இருக்கும் பாணசாலையை அடைந்து அன்பரை
வணங்கி மாணிக்கவாசகரே' என்றழைத்துப் பெரு
மான் கூறியதை விண்ணப்பித்தனர். தமக்குப்பெரு
மான் மாணிக்கவாசகர் எனப் பேர்தந்தது தமக்கும
பெருமானுக்குமேயன்றி இவ்வுலகத்துள்ளார் ஒரு

வருக்குந தெரியாதாதலினால் அவ்வாறு பவுத்தரோடு
வாது புரிய வேண்டுமென்பது பெருமானது திருவுள்
ளப்பாங்கே எனறெண்ணித் திருவாலயத்தை யடை
ந்து பெருமானை வணங்கி யதுஜைஞபெற்று வீற்றி
ருந்தாரா. இதற்குள்ளாகத் தில்லைவாழ்ந்தணர்கள்
விருமபியபடி சோழராஜனும வந்து சேர்ந்தான. பின்
மாணிக்கவாசகர் சோழராஜன், சமுராஜன், தில்லைவாழ்ந்
தணர் முதலினோ முன்னிலையில் பவுத்தாசாரியனு
டன சாஸ்திரவாதம் செபது வென்றா. அதுகண்ட
சமுராஜன் 'யான் இச்சாஸ்திர வெற்றியை ஏற்கேன்.
இருசமயத்தவர்களில் யார் எனமகளுடைய ஊமைத்
தன்மையைப் போக்குவாரோ அவர் சமயமே மெய்ச்
சமயமாக்கருதுவேன்' என்றான். அதைப்பவுத்தா
சாரியனும் அவனைச்சார்ந்த பவுத்தாசாஸ்திரங்கேட்டு அர
சன் தம சார்பைவிட்டகலாமை கருதித் தம சமயநூல்
களிற் கூறப்பட்ட பலவகை மந்திரங்களையும் ஜெபித்
துப்பாராததார்கள்; ஒன்றும் பயன் படவில்லை. அது
கண்ட சோழன் எமது குருவால் இவ்வுமைத்தன்மை
நீங்கினால் உங்களுக்கு என்ன தண்டனை செய்யலாம்?
என்று கேட்டான். அதற்கவர்கள் 'அவ்வாறு அஃ
பெண்ணின் வாய் திறக்கப்படு என்களை யெல்லாம்
செக்கிடையிட்டித் திரிக்கலாம்' என்றார்கள். உடனே
சோழன் மாணிக்கவாசகர் திருமுன்பு சென்று 'ஸ்வாமி'
தேவரீர் இக்கன்னியின் ஊமைத்தன்மை நீர்த்துச்
சத்தியமாகக்கமகிய சைவத்தின மேன்மையைத் தா
பிக்கவேண்டும' என்று பிரார்த்தித்தான். மாணிக்க
வாசகரும் அதற்கிசைந்து அப்பொற்றொடிமடநதை

யின கரத்தே திருநீறு கொடுத்தது, முன்னே அபாதி
தனகூறிய நிரதைகளை யெல்லாம் முறையே வினாவ
அவற்றுக்கெல்லாம் அபபைநொடி விடைகொடுத்த
தான். அதுகண்டு எல்லாரும் ஆனந்தக்கடலிடை மூழ்
கினார்கள். நமது ஸ்வாமிகள் அசசம்பாஷணையைத்
தொகுத்து வினாவிடையாகத் திருச்சாழல் அருளிச்
செய்தார். பவுத்தாக்களை யெல்லாம் அவர்கள் முன
னோநதவாறே சோழன் தண்டனை யியற்றினான். அப்
பவுத்தருள்ளே சிலா தங்கள் சீவரப்போவையைத்தீ
யிடை வீசிவிட்டுத் திருநீறு தரித்துச் சைவர்களாயி
னார்கள் ஈழமன்னனும் சைவனாகி மாணிக்கவாசகரை
யடிப்பணிந்து பின் சிவதரிசனஞ்செய்து வணங்கித்தன
னாடுசேர்ந்தான். மறறவர்களுந் தத்தமிட மடைந
தார்கள். மாணிக்கவாசகர் திருப்பபடையாட்சி, திருப்
படை எழுச்சி, அச்சோப்பதிகம், யாததிரைப்பத்து,
இவற்றையருளி முனபோலப் பாணசாலை யடைந்து
பரஞ்சுடரைத் தியானித்தபடியே சிவயோகத் தமான்
திருந்தார். அம்பலத்தாடும ஐயா ஒருநாள் பிராமண
கோலத்துடன் ஏடும எழுத்தாணியும் கையில் எடுத்த
துக்கொண்டு மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் இருக்கமுடித
தை அடைந்தார் அவரை மாணிக்கவாசகர் நோக்கி
‘அநதணரே! நீர் யார்?’, என்று கேட்க, அவர் நான்
பாண்டிய தேசத்திலுள்ள திருப்பெருந்துறையில் வசிப்
போன்’ என்றார். வந்த காரிய மென்னெவனறு மா
ணிக்கவாசகர் கேட்க, அவர் ‘வாதலூ இறைவரே’ நீர்
எம்பெருமான மீது பாடியிருக்கும் இனியபாடல்களை
எழுதிக்கொண்டு போக வேண்டிவந்தீன. தனய

செய்யவேண்டும' என்றா. அதுசேட்டு மாணிக்கவாசகா அகமிக மகிழ்நது “நமச்சிவாயவாழ்க” என்று தொடங்கும் கலிவெண்பாவை முதலாவது கூறித் தம்பாக்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வர வேதியக்கோ லங்கொண்ட பெருமான அவறறை எழுதிமுடித்தது அவரை நோக்கி ‘ஐயரே’ தேவரீரது வாக்ருமிக இனிமையாக இருக்கின்றது. அவவாக்கால் ஸ்ரீ நடராஜப்பெருமான மீது ஒரு கோவைசொல்லவேண்டு கின்றேன்’ என்றா. அதுகேட்டு மாணிக்கவாசகா மகிழ்நது சொல்லிக் கொண்டு வர மறையோகோலங் கொண்ட பெருமான அவறறை எழுதிமுடித்தது இறுதியில், ‘மாணிக்கவாசகன் சொல்ல அமபலவாணன எழுதியது’ என்று வரைநது அவ்வேடடைக கட்டிக் கொண்டு உடனே மறைநதுபோனா. அதுகண்டு மாணிக்கவாசகா பெருமானோ இவ்வாறு செய்தது? என்று மபங்கினா புத்தகத்தோடு மறைநத பெருமானா அவ்வேட்டுக்கு மைக்காப்பிட்டு அதனைப் பஞ்சாட்சரப்படியின் மீதிட்டா. டாராத திலலைவாழ்நதணா முதலினோ அதனை எடுத்தவிழ்தது நோக்கி ஆதிமுதற்கொண்ட நதமவரைக்கும் ஒரு முறை பாரதது, மாணிக்கவாசகன் சொல்லச் சிற்றமபலமுடையான எழுதிய தென்பதையுங்கண்டு ஈதென்ன அறபதமென்றங்கை யேநதித தலைமேறகொண்டா. அவாகட்டுண்டாகிய மகிழ்ச்சியை யாரளக்கவல்லா? அவாகள் அவ்வேட்டைப் பொற்சிவிகையின் மீதேற ஸிப்பலவகை வாததியங்களு முழங்க மாணிக்கவாசகர் திருமுன்பிற போய் அவ்வேட்டை வைத்தது ‘ஸ்வாமீ’

இது தேவரீருடைய பாடல். இதனை எழுதினார் எம் பெருமான்' என்று விண்ணப்பித்ததாகள். மாணிக்க வாசகரும் ஆனந்த பாஷ்பமபெருக அதனைக்கண்டார். தில்லைவாழநதணாகள் 'இத்திருமுறையின் பொருளை எங்களுக்கு அருளிச்செய்யவேண்டு' மென்றார்கள். அதற்கு மாணிக்கவாசகர் 'அதனைநாம திருச்சபையினிடத்தேவரது சொல்லோம்' என்று புறப்பட்டுத் தில்லை வாழநதணர் சூழ்நதுவரச்சென்று திருச்சபையடைந்து 'இதோ பஞ்சகிருத்தியத்தாண்டவம் செயதருளுகின்றாரே இவாதான் இந்நாற்குப் பொருளாவா'ரென்றுரைத்துப் பெருமானுடன் கலந்தருளினார்.

இவ்வாறாக நமது திருவாதவூடிகள் பெருமானது திருவடி நீழ லடைந்தருளினார். அப்போது அவர்க்கு வயது முப்பத்திரண்டுடென்கின்றார்கள். ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த திருவாசகம் போல ஒதுவார மனத்தை உருக்க வல்லது வேறொன்றிருந்ததில்லை. இவ்வுண்மை கருதியே

“திருவாசகமிங் கொருகா லோதிற்
கருங்கன மனமுங் கரைந்துகக கண்க
டொடுமணற் கேணியிற் சுரந்தனீர் பாய ,
மெய்மமயீர் பொடிப்ப விதிர்விதிப் பெய்தி
யனப ராகுந் ரனறி
மனபதை யுலகின மற்றைய ரிலரே”

என்றார் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாசர்.

“மனங்கரைத்து மலங்கெடுக்கும வாசகம்” என்றாரா மனோனமணி நூலாசிரியர். “திருவாசகத்துக்குருகாதான் ஒரு வாசகத்துக்கு முருகான்” என்று

ஓபழமொழியும் வழங்குகின்றது ஞானமே திருமே
 னியாகக கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கும் பெருமான
 றனது அருமைத் திருக்கையா லெழுதிய திருவேட
 டை எடுத்ததுக்கொண்டு தமமை யடைநது அவற்றின
 பொருளருளுமாறு வேண்டிய தில்லைவாழ்ந்தணாகளை
 நோக்கி நமது ஸ்வாமிகள் 'இவற்றுக்குப் பொருளா
 வார் பஞ்சகிருத்தியதாண்டவஞ் செயதருளும் பெரு
 மானாரே' என்று மட்டும கட்டளையிட்டு மறைந்தருளி
 ஞா; ஆதலின திருவாசகத்துப் பொருளகாணப் புகல
 சரியன்மெனச் சிலா கருதுகின்றார்கள. அது சரி
 யன்று. எதையும் பொருளறிந்தோதலே சிறப்பு
 டைத்தாம். பொருளறியா துரைக்கினும் புண்ணிய
 மெய்தும் எனபொருளராயினும் பொருளறிந்துரைத்த
 லில ஆனந்த மதிகம என்பதில என்னதடை? தில்லை
 வாழ்ந்தணாகள் கேட்டபோது ஸ்வாமிகள்கருத்து
 அவ்வந்தணர்கட்குப் பொருளுரைத்துக்கொண்டிருந்
 தலினுஞ் சிறந்த ஒன்றினிடத்தே தீவிரித்திருந்தமை
 யின் 'இவற்றுக்குப் பொருளாவா சிவபரஞ் சுடரே'
 எனச் சுருக்கத்தில் விளக்கியருள நேர்ந்ததே யன்றி
 வேறன்று. ஆயின் வேண்டிய கருவிநூலுணாச்சி
 யின்றி மனம்போனபடி விபரீதாததங் கற்பித்தல
 கூடாது திருவாசகத்திறகு ஆனந்தக்கூத்தர் எனபார்
 ஒருவர் இயற்றிய சிறுநூரை யொன்றும திருப்போரூர்
 சிதம்பரகவாமிகள் இயற்றிய பேருரை யொன்றும
 அங்கு மிங்கும் உலாவுகின்றன. திருவாய்மொழி
 யாதிகட்கு ஏற்பட்டிருக்கும் வியாக்யானங்கள்போல
 இத்திருவாசகாதிகட்கு சைவசித்தாந்த ப்ரஜஞாவான்

களால் தகதக வியாக்யானங்கள் ஏற்படாமற்போனது ஒரு பெருங்குறை. இத்திருவாசகம் பரம அபரம எனனும இருதிறக் கிரியைகளிலும சைவாகளால் பததி சிரததையுடன் ஒதப்பட்டுவருகின்றது

ஸ்வாமிகள் உரைக்கப் பெருமான் தமது அருமைத்திருக்கையால் எழுதிய மறறொரு நூல் திருக்கோவை. இது தமிழ் மொழிகளே சிறப்பாக உள்ள பொருளிலக்கணத்தாக் கிலக்கியமாக அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு கருதிக் கண்டபொருள் சிற்றின்பப் பொருளென்பர். இதற்குப் பேரின்பப் பொருளும் உண்டு. அப்பொருளில் கிளவிகளும் கொழுக்களும் குறிககப்பட்டிருக்கின்றனவே யனறி அப்பேரின்பப் பொருள் முறையே விவரிக்கப்பட்ட உரையொன்றும காணப்பட வில்லை. அது காணாதல் மிக அரிது பேராசிரியரும்,

“பரம காரணன றிருவரு எதனாற்
 றிருவாத ஆர்மகிழ் செழுமறை முனிவா
 ன்மபொறி கையிகந தறிவா யறியாச
 செம்புலச செலவ ராயின ராதவி
 னறிவனூற பொருளு முலகநூல் வழக்குமென
 விருபொருளு நுதவி யெடுத்தக கொண்டனர்
 ஆங்கவ் வி ரண்டனார்

ஆகமநூல் வழியி னுதலிய ஞான
 யோகநுண் பொருளினை யுணர்த்துதற் கரிது”

என்றா. இப்பேராசியர் இதன் சிற்றின்பப் பொருளை நன்கினிது எடுத்து விளக்கி யிருக்கின்றார். இவ்வுரை நச்சினார்க்கினியர் பேரால் வெளிப்பட்டிருக்கின்றது.

அஃது நச்சினாக்கினியா இயற்றிய தனது. பேராசியர்
என்றோ சிறப்புப்பெயர் அருளுலகை பலவற்றிற்கும்
உரைகண்ட நச்சினியர்க்கிருத்த லாகாதோ எனின
ஜீவகசிந்தாமணியுரைச் சிறப்புப்பாயிரத்தில்,

“நல்லறிவுடைய தொலபேராசன்
கலவியுங் காட்சியுங் காசினியறியப்
பொருடெரி குறுந்தொகையிருபது பாட்டிற்
கித்பொருளெனறவ் நெழுதா தொழிய
வித்பொருளெனறதற் கேற்ப வுரைத்தார்
தண்டமிழ் தெரித்த வண்டுகழ் மறைபோன”

எனப் பேராசிரியர் குறுந்தொகையுள் பொருள் எழு
தாதுவிட்ட இருபது அகவற்பாக்களுக்கும் பொருள்
எழுதி உலகுக் குபகரித்தோர் என நச்சினாக்கினி
யுரைச் சிறப்பிக்கின்றமையின அப்பேராசியர் நச்சினா
க்கினியரின் வேறாயினா ஒருவா எனபது திண்ணம்.
இனி நச்சினாக்கினியர்தாமே தாமியற்றிய தொலகாப்
பியப் பொருளதிகார உரையில் அகத்திணையியலில்
“உளஞறையுலமம்” என்ற நார்பததாராரு குத்தி
ரத்தின்கீழ்,

“யானே ஈண்டை யோனே யென்னல்
னெனல் காவலா கவனெடு வேரீஇக்
கான யானே கைவிடு பசங்கழை
கானக நாடென டாண்டொழிந் தனறே”

“என்னும் இக்குறுந்தொகைபோல வருவனவும இச்
சூத்திரத்தான அமைக்க. பேராசிரியரும் இப்பாட்
டின் மீனெறிதூண்டி லெனறதனை ஏனையுலம மென
றார்” என்றும் களவியலில் “நாட்ட மிரண்டும்” என

னும் தொண்ணூற்றாறஞ் சூத்திரத்தின்கீழ் “இங்ங
 னம் இதற்கிப் பொருளகூறல ஆசிரியாகுத கருததா
 தல “புகுமுகம் புரிதல்” எனனும் மெய்ப்பாட்டியற்
 சூத்திரததானுணாக; அதற்குப் பேராசிரியர் கூறிய
 உரையானு முணர்க” எனனும் கூறியுள்ளாராதலின்
 பேராசியா நச்சினுர்க்கினியரின் வேறாயினர் ஒருவா என்
 பதில் என்னதடை? இஃதுண்மையே. திருக்கோவை
 யா உரை நச்சினுர்க்கினியரியற்றியதெனக் கொண்
 டால் குற்றமெனனை? பேராசிரியரே இயற்றினா என
 றேன் கூறவேண்டு? மெனின நச்சினுர்க்கினியரின்
 உரைச்சிறப்புப்பாயிரங்களுள் யாண்டும அவாகோவை
 கருரையியற்றினா எனபது குறுக்கப்படாமையானும்,
 பிரயோகவ்வேக நூலாசிரியா தமது பிரயோகவிவே
 கத்தின பதினான்காளு செய்யுளினகீழ், “ஆலத்தினுல
 எனனும் திருக்கோவையாருள் பேராசிரியர் சொற்
 சோதனைகாட்டிய ‘பாலாற்றயிராக்கினுன்’ எனபது
 மது” எனனும், முப்பத்தாறஞ் செய்யுளினகீழ், “வஞ்
 சரையஞ்சபபடும” எனனும் குறளினும் “கொள்ள
 ப்படாது மறப்ப தறிவிலென் கூற்றுககளே” என்
 னும் திருக்கோவையாரினும் பரிமேலழகரும் பேரா
 சிரியரும் முதனிலையைப் பிரித்தெழுவாயாககி முடித்
 தலுங்காண்க.” எனனும் கூறுகின்றமைபானும் திருக்
 கோவையா உரை பேராசிரியர் இயற்றிய தெனவே
 கூறவேண்டு மென்க. பிரயோக விவேகநூலாசிரி
 யர் காட்டிய மேற்காட்டிய குறிப்புகள் முறையே
 ‘ஆலத்தினுல்’ எனவும் ‘உள்ளப்படுவன’ எனவுந்தொ
 டங்கும் திருக்கோவையாரின் முப்பத்தேழு என்பத

தேழு என்னும் இலக்கச் செயபுள்களின் கீழ் இலங்கு கினறன.

நமது ஸ்வாமிகள் அனபுடைமையிற் சிறந்து விளங்கியவா. ஏதாவது பயன்கருதி அனபு செலுத்தியவரல்லா. 'பெருமானிடத்தனபு செலுத்தவேண வெதுமுறை. நமக்கு எதுவரினும் வருக' எனறே இருந்தவா. அது,

“அன்றே யென்ற னூவியு முடலு முடைமை எல்லாமுங், குன்றே யனையா யெனனையாட் கொண்ட போதே கொண்ட லையோ, வின்றோ ரிடைபூ நெனக்குண்டோ வெண்டோண முக்க ணெமமானே, நனறே செயவாய பிழைசெயவாய நா னே விதற்கு நாயகமே.”

“கண்ணார் துதலோய கழலினைகள் கண்டேன கண்கள் களிகூர, வெண்ணு நிரவும் பகலுநா னவையே யெண்ணு மதுவல்லான, மணமேல் யாககை விடுமாறும் வந்தன கழற்கே புகுமாறு, மண்ணு வெண்ணக கடவேனோ வடிமை சால வழ குடைத்தே *

எனபனவாதிய செயபுள்களால நனகு விளங்கு கினறது கலவியிறகாவங்கொள்ளாமை முதலாகப் படியெடுத்தொழுக்கல் நலந்தருவனவாக எவ்வளவோ செயல்கள் நமது ஸ்வாமிகளின் நடையில் காணப்படு கினறன. அரசன பரிவாங்கறகெனெருப்பித்த பொ ருளைத் திருப்பணியிற் செலவிட்டதோ எனின் அது பத்திமாராகத்தின் பாறப்பட்டதாகும். அது படியெடுத்தொழுகற்பாலதன்று. அது ஸ்வாமிகள் பத்திமுதிரச் சியால தற்போதமிழ்நது செயத செயல. ஸ்வாமிகள்

* திருவாசகம் - குழைத்தபத்து 7-9 - இலக்கச் செயபுள்கள்.

திருவுள்ளத்தே தீங்கொன்றும் இருந்ததில்லையாதலின
அச்செயலால் அவாகட்குக் கேடெய்தவில்லை. அப
பொருளைச் செலவழித்துச் செய்த அறங்களான வந்த
புண்ணியம் அப்பொருட்குடையானாகிய பாண்டியனி
டத்திலேயே சோந்தது.

நமது மாணிக்கவாசக ஸ்வாமிகளின் காலம் இன

மாணிக்க	னதாக இருக்கலாம் எனபதைப்பற்றி
வாசகரின்	இரண்டொருவராததைகள் சொல்லி
காலம்.	முடித்துவிடுவோமாக. இடமாணிக்

கவாசகரின் காலம் இன்ன துதான எனபது அவருடைய
சரித்திரங்கூறிய எநதூராலும் வெளிப்படையாகத்
தெரியக்கூடாமல் இருக்கின்றது சுவதம் ஏறபதம்
உண்பதம் உறங்குவதம் ஆகிய எல்லாக் காரியங்க
ளையும் சிருஷ்டியாதிகாலங் குறிப்பிட்டுச் சங்கறபித்
தே செய்வதும், அததியாவசியம் செய்யப்படவேண
டிய சமஸ்காரங்களுளஜாதகாம் நாமகாணங்களையும்
கொண்டொழுகுவதும், இயல்பாகவுடைய நாம நம
முடைய மதாசாரியருளஒருவருடைய நன்னையே
இநநாளென அறியக்கூடாதிருப்பது அதிக வியப்பாக
இருக்கின்றது.

மாணிக்கவாசகர் சமணடலத்துக்குச் சென்று
அங்கே சைவபிரசங்கம் பண்ணினாரென்றும் அதைக்
கேட்டு சமராஜன் பவுத்தமதத்தை விட்டுச் சைவனா
னான என்றும் திருவாலாத தலபுராணத்துள் * கூறப்

படுகின்றது. இதற்கேறப ராஜாந்குகரியில் * சைவ சன்னியாசி பொருவன், புத்தனிறந்து 1632 வருஷங் களுக்குப்பின் (கி. பி. 819) ஜமபுத்வீபத்திலிருந்து இலங்கைக்குவந்து மத்வலேசமன்னனுடைய தோட்டத்தில் தங்கியிருந்தான்; அசரன்னியாசியினுடைய உபதேசத்தால் இவ்வரசன பவுத்தமதத்தை விட்டு விட்டுச் சைவவானுன என்று கூறப்படமிருக்கின்றது. ஆதலால் மாணிக்கவாசகர் காலம் கி. பி. 819 ஆக இருக்கலாம் என்று J H. நெல்சன் M. A. அவர்கள்தாம் எழுதிய மான்யூலில் † உத்தேசிக்கின்றார்கள். H H. வில்ஸன் பண்டிதர் மாணிக்கவாசகாகாலம் கி. பி. 10ந் தாவது நூற்றாண்டுக்கும எட்டாவது நூற்றாண்டுக்கும இடைப்பட்ட ஒருகாலமாக இருக்கவேண்டுமென்கிறார் ‡

இனி நாம நமமிடத்தேயுள்ள ஆதரவுகளைக்கொண்டு நமது ஸ்வாமிகளின் காலம் எப்போதாக இருக்கக்கூடும் என்பதை ஒருவாறாக உத்தேசிப்போமாக ஸ்வாமிகள் சரித்திரம் தமிழில் திருவாதவூர புராணம், திருவிளையாடற்புராணம், கடம்பவனபுராணம், வேப்பத்தூரார் திருவிளையாடல் (இது இன்னும் அச்சிடப்படவில்லை), திருப்பெருந்துறைப்புராணம் எனபவைகளிலும் வடமொழியில், மணிவாசகமகாதமியம், ஸ்ரீலாஸ்ய மகாத்மியம், கதம்பவனமகாத்மியம், பிருகததீர்த்தமகாத்மியம் எனபவைகளிலும் விவரிக்கப்பட

* Upham, Vol II, Page 8.

† Manual of the Madura District, Part III. Page 54

‡ Historical Sketch of the kingdom of Pandia, Page 28.

டிருக்கின்றது (பாண்டிய நெருவனுவியற்றப்பட்ட
 ஆலவாய்ப்புராணத்திலும், உத்தரகோச மங்கையின்
 முன்னையபுராணத்திலும் இதுவிவரிக்கப்பட்டிருக்கின
 றது என்கின்றார்கள். அவை அடியேனுக்கு அகப்பட
 வில்லை) இததமிழ்நூல்களும் சமஸ்கிருதநூல்களும்
 ஆகிய எல்லாநூல்களும் நமது மாணிக்கவாசகரை அரி
 மர்த்தன பாண்டியனுடைய மந்திரியார என்று கூறுவ
 தில் ஒத்த கருதுதலையனவாக இருக்கின்றன. அவ
 அரிமர்த்தனன், கூன்பாண்டியனுக்கு முன்னையவன் என
 பதிலும் திருவிளையாடற்புராணம், கதம்பவன் மகாத
 மியம், ஹாலாஸ்யமகாதமியம் முதலியவை ஒன்று படு
 கின்றன. மற்ற திருப்பெருநதுறைப் புராணம் முத
 லியவற்றுள்ளும் இதற்கு மாறுபாடு ஒன்றும் இல்லை.
 அரிமர்த்தனனுக்கு முன்னாவது பின்னாவது உள்ள
 பாண்டியர்களைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கவேண்டிய அவ
 சியம் அவைகட்கினமையின் அதைப்பற்றி ஒன்றும்
 கூறவில்லை கூன்பாண்டியன் அரிமர்த்தனனுக்குப் பின்
 னவனென்பது வில்ஸன் பண்டிதர் கொடுக்கிற வமசா
 வளிப்பட்டியாலும் தெரிகின்றது. அவர் ஹாலாஸ்ய
 மானமியப்பட்டியும் ஒருபட்டி கொடுக்கின்றார் அதிலே
 யும் அது தெரிகின்றது என்பது சொல்லவேண்டும
 தில்லை; ஆலாஸ்யமானமியத்தாற் றெரிகின்றதென்பது
 முன்னரே சொன்னோமாதலால். சைவசமயாசாரிய
 ருள் மற்றொருவராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்
 இக்கூன்பாண்டியன் காலத்தவா என்பது பன்னிரண்
 டாந் திருமுறையாகிய பெரியபுராணத்தால் நன்கு
 விளங்குகின்றது. திருஞானசம்பந்தரது தேவாரத்தி

லும் அதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. திருஞானசம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் ஒரேதாலத்தவர்கள். திருநாவுக்கரசர் சிவபெருமானது நரிபரியாக்கிய திருவிளையாடலை,

“நரியைக் குதிரைசெய வானு நரகரைத் தேவுசெய் வானு
விரதங்கொண டாடவல லானும் விசசின்றி நாறுசெய் வானு
முரசுதிரை தானேமுன் னோட முன்பணிந தன்பர்க ளேதத்
வரவரைச சாததின ருனு மாநூர மாநதவம் மானே.”

என்ற திருவாரூர்த் தேவாரத்தும், வையைக்கரை யடைக்கச்சென்று மண்சுமந்த திருவிளையாடலை,

“அருப்போட்டு முலைமடவான் பாந தோனறு
மணிகிள ரு முருமென்ன வடாகுங் கேழன்
மருப்போட்டு மணிவயிரக கோவை தோனறு
மணிமலிந்த நடந்தோனறு மணியார் வைகைத்
திருக்கோட்டி னின்றதோர் திறமுந் தோனறுஞ்
செக்காவா னொளியிக்குத் திகழ்த் தோதிப
பொருப்போட்டி நின்றதிண புபமுந் தோன்றும்
பொழிறிகழும் பூவணத்தெம புனித ஞாககே.”

என்னும் பூவணத் திருத்தாண்டகத் துள்ளும் குறிப் பிடுகின்றா. அவ்விரண்டு திருவிளையாடலும் பெரு மானால் மாணிக்கவாசகரின் பொருட்டுச் செய்யப் பட்டன என்பதை முன்னரே குறித்திருக்கின்றேன். ஆதலின் மாணிக்கவாசகர் ஞானசம்பந்தர்க்கு முன்ன வா என்பது நன்குவிளங்குகின்றது.

அப்படியாயின் திருஞானசம்பந்தர் அருளியவை முதன்முன்று திருமுறைகளாகவும் திருநாவுக்கரசர் அருளியவை அடுத்த மூன்று திருமுறைகளாகவும் அமைக்கப்பட்டிருக்க, அவர்களுக்கும் முன்னையவராகிய

இவா அருளிய வாசகமும் கோவையும் எட்டாந் திரு முறையாக அமைக்கப் படுவானேன்? எனில், திரு முறை வகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அவ்வவாக ளின் காலத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு வகுத்தாரல் லர். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அருளியவை ஏழாந் திருமுறை யாக இருக்க, அவருடன் ஒருகாலத்தவராகிய சேர மான் பெருமானையுந் அருளியவை பதினோரந்திரு முறையாக அமைந்திருப்பதை நோக்கினால் இவ்வு ணமை விளங்கும். கடைச்சங்கப் புலவராகிய நற்கீர னாரருளியவை பதினோரந் திருமுறைப் பிரபந்தங்க ளுள் ஒன்றாக இருத்தலைக்கண்மி அவ்வவா இருந்த காலத்தைக்கொண்டு முறைவகுத்தார நம்பிகள் என பார உண்டா?

ஞானசம்பந்தருடைய அற்புதங்களில் விடநீக்கி யது ஒன்று. அவ்வற்புத வரலாறு பரஞ்சோதியார் இயற்றிய திருவிளையாடற் புராணப்படி இது. சமுத திரதீரத்தேயுள்ள ஓபட்டினத்தில (ஆலாஸ்யமான மியம காவேர்புரம் என்கின்றது.) ஓவணிகள் இருந தான் அவன் அருந்தவம் புரிந்தோர பெண்மகவீன றுன. அவனுக்கு மதுரையில் ஒரு மருகன் இருந தான் அவன் முதனமணம் முடித்துக்கொண்டவனா யிருந்தாலும் அவனுக்கே தனபெண்ணை விவாகஞ் செயது கொடுக்கவேண்மிம என்று நிச்சயித்திருந தான் இக்கருத்து முடியும் முன்னர் அவ்வணிகனும் அவனமனைவியும் ஆவியிழந்தார்கள். ஊரவர்கள் அனு ப்பிய ஓலையால் அசெய்தி யுணர்ந்த மருகன் மதுரை யைவிட்டு மாமனது நகரடைந்து சிலநாடடங்கி மாம

னது ஆஸ்திகளைச் சுவாதினப்படுத்திக்கொண்டு அவனது கருத்தின்படியே அவனமகளை மணமபுரிந்து கொள்ளுவதாக உடனழைத்துக்கொண்டு மதுரை நோக்கிப் புறப்பட்டான். தன்னுடன் வந்த சுற்றத்தார் முதலியவர்களை முன்செல்லுமாறு அனுப்பி விட்டுப் பரிசனங்களும் தானும் தன மாமனமகளுமாகச் செல்பவன் வழியிலே தீருப்புறம்பியம் எனலும் சேஷத்திரத்திலேதங்கி அங்கேயுள்ள தீரத்ததின முழ்கிச் சிவாலய தரிசனஞ்செய்து உண்டு உறங்கினான் அப்போது அங்கே ஒரு கொடுமபாமபுவந்து அவனைக் கடிததுக்கொன்றது. அதுகண்டு உடனிருந்த பரிசனங்களும் சூழ்வேவன்மகளும் அழுதார்கள். அதை அவனை மணத்தற்கென்று அவனுடன் வந்திருந்த கன்னிகண்டு மூர்ச்சித்தாள். பின்பு அவள் உடனிருந்த பரிசனங்கள் செய்த சைத்தியோபசாரத்தால் பிரஜைஞயடைநது பெருநதுககததுடன் வாயவிட்டழுதாள். அதை அப்போது அந்த சேஷத்திரத்திற்கு வந்திருந்த ஞானசம்பந்தா கேட்டு அவளிருக்குமிடத்தே வந்து சேர்ந்து அவளை விசாரித்தது நிகழ்ந்த செய்தியறிந்து அவ்வணிகளை (பஞ்சாகூர மிருத்யுஞ்சயாதி மந்திரங்களைச்செபித்து) உயிரப்பித்து அவனைநோக்கி நீ உன் மாமனமகளாகிய இக்கனனிகையை இங்கேயுள்ள வன்னி, கிணறு, லிங்கம ஆகிய இவற்றைச் சாகியாகக்கொண்டு இப்போதே மணமபுரிந்துகொள் என்ற ஞானிச் செய்தார். அவ்வணிகளும் அப்பட்டியே விவாகம பண்ணிக்கொண்டு தன்னூர் (மதுரை) சோரநான. பின்பு அவனுக்கு முதலாளும் இளையாளும் ஆகிய

இருமனைவியாகளிடததும் குழந்தைகள் பிறந்தன. பின்பு அவ்விருதிறக குழந்தைகளுள்ளும் நிகழ்ந்த கலகம் காரணமாக மனைவியாகள் இருவாக்கும் கலக முண்டாயிற்று. மூத்தாள் இளையாளது விவாக விஷயத்தைப் பழித்துச் சாக்ஷிகேட்டாள். இளையாள் அது பற்றி வருத்திப் பெருமானைப் பிரார்த்திக்க அவர் அருளால் முன்னே புறம்பியத்திருந்த வன்னியும் கிணறும் விவாகமும் மதுரைத் திருவாலயத்திடந்தே வந்து அவள் கற்பின றனமையைச் சிறப்பித்தன. அது கண்டு எல்லாரும் இளையானைக்கொண்டாடி மூத்தானை வைதார்களா. கணவனும், நீ குற்றமற்றவனாகுப் பழி யுரைத்தாய் என்குடிக்காகாய் என்றகற்றினான். அப்போது இளையாள் தனகணவனை வணங்கி மூத்தானைச் சோத்துக்கொள்ளுமாறு வேண்டிக்கொண்டாள். பின்பெல்லாரும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தார்கள்.

இவ்வரலாறு சிலப்பதிகாரத்தே மதுரைக்காண்டத்தில் வஞ்சினமாலையில்

“வன்னிமரமூமடைப்பள்ளியுஞ்சான்றக முன்னிறுத்திக்காட்டியமொயகுழலாள்.”

என்று கண்ணகியின் கூற்றாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சிலப்பதிகாரம் இயற்றிய காலம் மகாவம்ஸத்தின் உதவியால் கி. பி. 113 - என்று தமிழ்ச்சரித விஷயத்தில் பல உண்மைகளை முயன்று கண்டு உலகுக்குப்பகரித்துவரும் ஸ்ரீசேஷகிரி சாஸ்திரியார் அவர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலின் மாணிக்கவாசகர் காலம் கி. பி. 113-க்கு முன்னிட்ட ஒருகாலமாக இருக்கலாம் என ஒருசாரா கருதுகின்றனர்.

அது பொருந்தாது. திருவிளையாடலிற் கூறப்பட்ட மேற்காட்டிய ஞானசம்பந்தர் விடநீர்தத வரலாறுனது பெரியபுராணத்திற்கு மாறுபடுகின்றது. பெரியபுராணமும் திருவிளையாடலும் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டால் அப்போது பெரியபுராணந்தான் ஏறகததக் கது என்பது தெரிந்த விஷயம் பெரியபுராணம் திருமுறைகளுள் ஒன்று. திருவிளையாடல் அப்படியல்ல. சரித்திர விஷயத்திலும் திருவிளையாடலிலும் பெரியபுராணஞ் சிறந்தது. பெரியபுராணத்தின்படி அவ்வரலாறு என்னவென்றால்,

வைப்பூர் என்ற ஊரினிடத்தே தாமன் என்று ஒருவன் இருந்தான் அவனுக்கு ஏழுபெண்கள் இருந்தார்கள். அவர்களுள் மூத்தானை அத்தாமன் தனமருக நெருவனுக்கு மணம்புரிவிப்பதாக வாககனித்திருந்தான். பின் திரவியாபேகையால் வேறொருவனுக்கு விவாகஞ்செய்துகொடுத்துவிட்டான். பின்னா அவ்விதமாகவே மறற நீரதுபெண்களையும் முதலில் அம்மருகனுக்கென்றுவாககனித்து நிறைவேற்றாமல் மறறவாகளுக்கேகொடுத்துவிட்டான். அதுகண்டு அவனதுகடைசிப்பெண் அம்மருகன்மீது அன்புடையளாய்த் தந்தரதைதாயரை அறியாது அவனுடன் புறப்பட்டுவந்துவிட்டான். வழியில் திருமருகல் என்றகூததிரத்தில தங்கியிருக்கையில் அம்மருகனை ஒரு பாம்புநடித்துக்கொன்றது. அதுபற்றி அப்பெண் வருந்துகையில் அப்போது அங்கேவந்திருந்த திருஞானசம்பந்தர் அப்பெண்ணுக்கிசங்கி மருகற்பிரானைப்பாடி அம்மருகனை உயிராப்பிதது அப்போதே அவ்விருவாக்கும் மணமுடி

ரும பெருவாழ்வு வகுததுவிடார், என்பதாம். திரு
ஞானசம்பந்தர் விடநதீர்த்த சம்பவம் திருமருகலில நடந
ததாக இங்கே பெரியபுராண வரலாற்றில் விளங்கு
கின்றது. திருஞானசம்பந்தர் விடநதீர்த்தபோதுபாடிய,

“சடையா பெனுமால் சரணீ யெனுமால்
விடையா யெனுமால் வெருவா விழுமான்
மடையா குவளை மலரும மருகல்
உடையாய தகுமோ விவளுண மெலிவே.”

என்ற தொடக்கத்துத் தேவாரமும் இவ்வுண்மையை
நாட்டுகின்றது.

ஆதலின இதற்குமாறாக இச்சம்பவம் திருப்பு
றம்பியத்தே நடந்ததாகக் கூறும் திருவிளையாடற்
புராணவரலாறு ஏறகத்தக்கதன்று. வணிகன வனனி,
கிணறு, லிங்கங்களைச் சாகுதியாகக்கொண்டு கன்னியை
மணந்ததாகப் பெரியபுராணங் கூறுகின்றதில்லை. திரு
ஞானசம்பந்தரால் உயிரப்பிக்கப்பட்டவுடன் புரிநது
கொண்ட மணத்திற்குச் சாகுதியாகக் கொள்ளவேண்டு
மானால் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரும் அவருட
னிருந்த கணக்கிலாத திருக்கூட்டத்தாரும் இருந்திரு
க்கவில்லையா? வணிகனுடைய பரிசனங்களும் கன்னி
கையின் ஏவனமகளிரும் என்ன வாயினார்கள்? அவன
இறந்தபோது அவர்கள் உடனிருந்து அழுதார்கள்
எனத் திருவிளையாடற் புராணத்தாரா கூறுகின்றாரே!

“அங்குள பரிசு னங்க ளாவலித் திரங்கிசு குழக்
கொங்கைகள் புடைததுச சேடிக குற்றிடை மகளி ரேங்கச்
சிங்கவே றனையா னாகந் தீண்டிடா தொதுங்கிப் போந்த
பங்கய மலாக்கொட பன்னாள் பாவைபோற் புறம்பு நின்றாள்.”

பல பரிசனங்களும ஏவனமடநதையருஞ்சூழ இருக் கையில் தன்வரலாற்றை அவாகளுள் ஒருவா கூறவி டாது அக்கன்னிகை, தான அவ்வணிகளை மணக்கவந ததுமுதலிய செயதிகளைத் தானே கூறததுணிந்ததும் ஆசசரியமே. பின்னாககலாமநிகழ்ந்தது மாற்றாள் ‘உன னைக் கணவன அக்கினிசாகுபியாகமணநததற்குச்சாகுநி என்ன?, என்று கேட்டபோது இக்கனனிகைநமமுடைய பரிசனங்களைக்கேள், ஏவல மடநதையரைக்கேள், ப லவாயிரம் திருக்கூட்டத்தடன திருஞானசம்பந்தமுாத்தி நாயனா இருக்க விலையா என்று கூறக் கருதாததும் ஆசசரியம். இதையெல்லாமபாபுழித திருவினையாட றபுராண வரலாறு தனித்தனி நிகழ்ந்த இருவேறு வர லாறுகளைப் பிணைத்தாககிய தொன்று எனத் தமிழுல குக்குப் பரமோபகாரியாக இருந்த ஸ்ரீசுந்தரம்பிள்ளை M. A. அவர்கள் கருதியது ஏற்றதுதான் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது.

அவ்விருவேறு வரலாறுகளாவன, ஒன்று மேற காட்டிய பெரியபுராண வரலாறு. மற்றொன்று திருப புறம்பியத்தே நிகழ்ந்த வன்னியறபுத் வரலாறு. அதா வது, காவிரிப்பூம்பட்டினத்தே ஒரு வணிகன இருந தான். அவனுக்கு ஒரே ஒரு பெண் இருந்தது. அவ னுக்கு மதுரையில் ஒரு மருகனுண்டு. அவன முதன மணம் புரிந்தோன் ஆயினும் அவனுக்குக் குழந்தை யில்லை; ஆதலின் அவனுக்கே தனபெண்ணைக் கொடுக்க வேண்டும என்பது அவ்வணிகனது பிரியமாக இருந தது. அவன மனைவிகு அது பிரியமில்லை. அவள தன்

தம்பிகளுக்கு கொடுக்கவேண்டுமெனக் கருதினாள். பெண்ணுக்கு அது பிரியமில்லா திருந்தது. அவளுக்குத் தனதந்தை குறித்த கணவனை மணப்பதிலேயே கருத்திருந்தது. அக்கணவனுக்கும் தன மாமனமகளை எப்படியும் மணமுரியவேண்டுமென்ற ஆசைமிகுதியு மிருந்தது. தன மாமனும் மாமியும் ஒத்த கருத்துடையவர்களாக இராமையினால் விவாகம் நெடுநாளாகத் தாழ்த்திருந்ததுகண்டு அவன்காவிரிப்பூம்பட்டினஞ்சென்று அப்பெண்ணைப் பெற்றோர்களுக்குத் தெரியாமல் தன்னுடன் கூடிக் கொண்டு மதுரைநகரக் கருப்பவன் வழியிலே திருப்புறம்பியத்தே தங்கியபோது அவனைப் பாம்புக்கடித்துக் கொன்றுவிட்டது. அதுகண்டு அப்பெண்கு மிகுமபேய இங்கே சாப்பவிஷம் நீக்குபவராய் வரவது உண்டாவென்று கூவியழுதாள். உடனே அததலத்தே எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமான சாப்ப விஷம் நீக்கும் மந்திரவாதியைப் பால் வடிவங்கொண்டு வந்து அவ்வணிகளை உயிர்ப்பித்தது அவனைநோக்கி இப்போதே நீ இங்கே இப்பெண்ணை விவாகமபண்ணிக்கொள்ளென்றா அதற்கவன் “ஐயா பந்துக்களும்சாக்கிளும்இனி எப்படி விவாகமபண்ணிக்கொளவது? நான் எனனார் போனவுடன் செய்துகொள்ளுகின்றேன்” என்றான். அவற்கவா அங்கேயிருந்த லிங்கம், அம்பிகை, வன்னி, கிணறு, அடுக்களை என்பவற்றைக் காட்டி ‘இவற்றைச் சாக்கியாகக்கொண்டு விவாகமபண்ணிக்கொள்’ என்றா. அதைக்கேட்டு அவ்வணிகளும் கன்னிகையும நகைத்தார்கள். மந்திரவாதி

வடிவங்கொண்டிருந்த பெருமான உடனே மறைந்தாரா அதைக்கண்டதும் அவவிருவரும்பயந்த வந்தவர் பெருமானென்பதை உணர்ந்து அவவிலிங்கம் முதலிய வைகளையே சாக்ஷிளாக வைத்துக்கொண்டு இரண்டாமப்போ தெரியாமலே விவாகம் முடித்துக்கொண்டு மதுரையடைந்ததாகள். பின் அவ்வணிகனுக்கு இருமனைவிகளிடத்தும் குழந்தைகள் பிறந்தன. அக்குழந்தைகளுள் நடந்த கலகம் காரணமாக மனைவியாக இருவருக்கும் சண்டை நடந்தது அப்போது முதலாள இளையானேரோக்கி 'உன்னை என்கணவன் விதிப்படி விவாகம்புரிந்தானா? அதற்குச் சாக்ஷியெங்கே?' என்றான். இளையாள தனமன்றறசாக்ஷிகளைக் கூறினான். முதலாள நகைத்து அக்கரிகளை இங்குவரச் சொல்லென்றான். இளையாளவருநதிப் பெருமானேவேண்ட அவை மதுரையின் ஆலயத்தேவரது உறைந்தன. அது கண்டெல்லாரும் முதலாளையிகழ்ந்து இளையானேரோக்கி கண்டெல்லாரும் முதலாளையென்று கணவனும் முதலாளையே கைப்பெருந்தவன் இளையாளது வேண்டுதலுக்கிரங்கி வைத்துக்கொண்டான். பின்பெல்லாரும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்ததாகள் என்பதே.

இது சம்பந்தமான வன்னிநாடகம் சமீபகாலத்திற்கு முன்வரை வருஷாவருஷம் திருப்புறம்பியத்தலத்திலே நடிககப்பட்டு வந்ததென்கின்றார்கள். இவ்வன்னியற்புத வரலாறையும் மேலேகாட்டிய பெரிய புராண வரலாற்றையும் ஒன்றாகப் பிணைத்துத்தான் திருவிளையாடல்புராண வரலாறு நடைபெறுகின்றது.

ஆனால் சீலா கருதுகின்றபடி இககட்டுக்கட்டியவர் பரஞ்சோதி முனிவரல்ல. வடமொழியிலுள்ள ஆலாஸ்ய மான்மியத்தின்படி இவர் தமிழில் இயற்றியவரே யன்றி வேறல்ல. அவ்வடமொழிநூலாகிரியாதான இருவேறு வரலாற்றையும் ஒன்றுபடுத்திக் கடடிய மகான. பரஞ்சோதியாரும் அவருக்கு முன்னாத தமிழிலே புராணமியற்றிய வேப்பத்தூச சங்கத்தாரும் பிறரும் அவ்வடமொழி யாகிரியரைப் பின்பற்றியவர்கள்.

ஆகவே வன்னியறபுத வரலாற்றுடன் திருஞான சம்பந்தருக்கு யாதொரு சம்பந்தமும் இன்மைதெளிவாக விளங்குகின்றமையின அவாகாலம் சிலப்பதிகார மியற்றியகாலமாகிய கி. பி 113-க்கு முன்னிட்டதொன்றன்று எனபது போதருகின்றது.

சிறுத்தொண்டா, நரசிம்மவர்மனது சேனைத்தலைவராகவிருந்து வடபுலத்தேசென்று பகைவரைமுறியடித்து வாதாவித் தொன்னகரைத் தூளாக்கி வந்தமை,

“ஈசனடி யார்க்கென்று மியல்பான பணிசெய்தே
யாசில்புகழ் மன்னவன்பா லணுக்கரா யவற்காகப்
பூசலமுனைக் களிறுகைததுப் போயவென்று பொருமரசா
தேசங்கள் பலகொண்டு தேர்வேநதன் பாற்சிறந்தார்”

“மன்னவாக்குத தண்டுபோய் வடபுலத்து வாதாவித்
தொன்னகரத் துளாகத துளைநெடுங்கை வரையுக்கைததுப்
பனமணியு நிதிகுருவையும் பகட்டினமும் பரிதொகையும்
இன்னனவெண்ணிலகவர்ந்திங்கியலரசன்முன்கொணர்தார்.”

என்ற பெரியபுராணச் செய்யுள்களால் நன்குவிளங்குகின்றது. நரசிம்மவர்மன் எனறபெயரால் இரண்டரசா

களுண்டு. அவாகளுள் முதலாவதவன் செல்யூக மன்னவனாகிய புலிக்கேசனை ஜயித்து அவனுடைய ராஜதானியாகிய வடபியை * அழித்ததாகத் தெரிகின்றது. அபபுலிக்கேசன் இரண்டாவதவன். அவன் சகவரு க்ஷம் 532-ல் அதாவது கி. பி. 610-ல் ஆளத்தொடங்கியவன் † ஆதலால் அச்சிறுத்தோண்டாகாலம் ஏழாநூற்றாண்டின் தொடக்கமென்பது தெரிகின்றது. அச்சிறுதோண்டருமதிருஞானசம்பந்தரும் ஒரேகாலத்தவர்கள்.

“அநநாளிற் சண்பைநக ராண்டகையா ரெழுநதருள
முனனாக வெதிரகொண்டு கொடுபுகுநது முந்தாலசேர்
பொனமார்பிற சிறுத்தொண்டர் புகலிகா வலனூர்தம்
நன்னுமச சேவடிகள் போற்றிசைத்து நலஞ்சிறந்தார்.”

என்ற பெரியபுராணச் செய்யுளால் அச்சிறுத்தோண்டர் திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனரை எதிரகொண்டழைத்துப் பசரித்தமை தெரிகின்றது.

“செந்தண்பூம் புனலபரந்த செங்காட்டங் குடிமேய
வெந்தநீ றணிமார்பன் சிறுத்தோண்ட னவன்வேண்ட
வந்தண்பூங் கலிககாழி யடிகளையே யடிபரவுஞ்
சந்தங்கொள் சம்பந்தன றமிழரைப்போர் தக்கோரே”

என்ற திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயன ரருளிச்செய்த தேவாரத்தால் இப்பதிகம் சிறுத்தோண்டரின வேண்டுகலின்படி இயற்றப்பட்டதென்பதும் விளங்குகின்றது. ஆதலின் திருஞானசம்பந்தரின் காலமும் மேற்காட்டிய கி. பி. ஏழாநூற்றாண்டின் தொடக்கமென்றே ஏற்படு

* Badamy of Bombay Presidency.

† S. I. Inscription vol. I. Page 11.

கின்றது நமது மாணிக்கவாசகர் இசைம்பந்தருக்கு முன்னவரெனபது முன்னரே திருநாவுக்கரசரின் தேவாரத்தைக்கொண்டு நாட்டப்பட்டது. ஆதலின் அவாகாலம் நெல்சனதுரையவாகள் கருதுகிறபடி கி. பி 819 அல்லவெனபது பிரத்தியக்ஷம். மாணிக்கவாசகர் ஈழமண்டலம் சென்றதாகப் புராணஞ் சொல்லுகின்ற தில்லை. அவா பிரசங்கஞ் செயதுவந்ததாகக் கருதவும் (மிஸ்டர் டெய்லா சொல்வதைவிட) வேறே ஆதரவில்லை. கலவிமானாகிய அவா தமமை அடுத்தவாக கேதாவது உபதேசித்திருக்கலாம். அதுவும் அவாதுறவு பூண்பதற்கு முன்னிருந்திருக்கும். அவ்வுபதேசமொழிகள் நமவரை சேமிக்கப்பட்டு வராமே நமது தூப பாக்கிபமே. தனது ஆனமலாபத்திலேயே இருந்த அவா பிறாககுப் பயன்படுமாறுபிரசங்கஞ் செய்யாமலும் இருந்திருக்கலாம். தில்லையில் அபிமானமுடைய பரதேசியின் வார்த்தையால கோபிததுத தில்லைக்கு வந்தவனுடனதானே மாணிக்கவாசகர் வாதிட்டார். அதுமுன்னமே சொல்லியிருக்கின்றோம் ஈழமன்னன் தன்மகளது ஊமைத்தனமை நீங்கியதுபற்றியே சைவ னாயினான்; தெய்வத்தனமையறிந்து அவன் ஒருவா உபதேசங்கேட்டுச் சுவமதமவிட்டுப் பரமதப்பிரவேசஞ்செய்யக் கூடியவனல்ல. தில்லையில் பவுத்தருக்குத் தோற்றபின்னும் அவன் அற்புதமே வேண்டினான். மாணிக்கவாசகர் தாமே ஈழஞ்சென்றிருப்பின் அவ்விடத்திலேயே இவ்வாதம் நிகழ்ந்திருக்கும். ஆதலால் ஜமபுதவீபத்திலிருந்து ஈழஞ்சென்றாரென்று ராஜரத்னாகரியில் குறிப்பிட்ட சன்னியாசி மாணிக்கவாசகர்

அல்ல என்பதே துணிவு. மாணிக்கவாசகர் திருக் கோவையாரில்,

“சிறைவான் புன்றறில்லைச் சிறறம் பலததுமென் சிறதையுளரு முறைவா னுயாமதிற கூடலி னுபந்தவொண டநதமிழின் றுறைவாய துழைந்தனை யோவனறி யேழிகைச சூழலபுககோ விறைவா தடவரைத தோடகெனகொ லாமபுகுந தெய்தியதே”

என்று சங்கததைக குறிப்பிடுகின்றா. சங்கச செய் யுள்கள் ஒன்றிலும் இவரைப் பற்றி ஒன்றும் குறிப் பிடப்படவில்லை. சங்கததார காலத்திதுதி கி பி. இரண்டாவது நூற்றாண்டு எனப்படுகின்றது. ஆத லின மாணிக்கவாசகா காலம் வில்சன் பணடிதா கூறு கிறபடி ஐந்தா நூற்றாண்டுகும் எட்டா நூற்றாண்டுகு ம இடைப்பட்ட ஒரு காலமாக இரண்டாவதும இரண்டுகும் ஏழுகும் இடைப்பட்ட ஒருகாலமாக இருக்கலாம் என்பது நிச்சயம்

ஒருசாரா சங்கததாரகாலம் என்பதே ஒன றில்லை. ஏனென்றால் வம்சசேகரன் காலத்தே ஏற பட்ட கடைசசங்கததார குலேசபாண்டியன் காலம் வரை இருந்ததாக ஆலாஸ்ய மானமியங கூறுகின்றது. வம்சசேகரன் முதல குலேசபாண்டியன் வரை பதினாறு பாண்டியா வரை ஆட்சிசெய்திருக்கின்றார்கள. ஒவ் வொருவருடைய ஆட்சிக்கும சாராசரி இருபது வரு ஷம் வைத்துக் கொண்டாலும் பதினாறு பாண்டியரு டைய ஆட்சிக்கு 320 வருஷமவரை செல்லுமே சண் பகமாறன் காலத்தே கீரனை கரையேற்றமாறு வேண டிய கபிலன், குலேசபாண்டியன் காலத்திய இடைக்காட

னுக்கு நன்பனென ஆலாஸ்யமான்மியங்கூறுகின்றது; எனகின்றார்கள். இது சரியன்று. சரித்திர விஷயத்தில் திருவிளையாடற் புராணம் சிலாசிககத்தகதன மென முன்னரே காட்டினோம் அரிமர்த்தனனுக்குப் பின் பன்னிரண்டாவது பாண்டியனாகிய கூன்பாண்டியன் காலத்தவராகிய சிறுத்தொண்டரை அரிமர்த்தனன் கூறுநதுதியில்

“அன்று சிறுத்தொண்ட ரிமெயின்னாக கறியமுது
மென்று சவைதெரிநத வேடனிட்ட லுனுமபோ
னன்று நரையாட்டி யிடுபிட்டு நயநதருநதி
யென்று மடியாக கெளிவநதா யெநதாயே.”

என்று நுழைத்த இப்புராணத்தைச் சரித்திர விஷயத்திற்கு எப்படி ஆதாரமாகக்கொண்டு ஆயவது? ஆயின் அகப்பொருளுரையில் “தலைசங்கத்தாரா நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிறையாண்டு சங்கமிருந்தார். அவரைச் சங்கமிரீஇயினா காய்சினவழுதிமுதலாகக் கடுங்கோனீராக என்பததொன்பதினமா. இடைச் சங்கத்தார் மூவாயிரத தெழுநூற்றையாண்டு சங்கமிருந்தார்; அவரைச் சங்கமிரீஇயினா வேண்டோர்ச்செழியன் முதல முடத்திருமாறனீராக ஐம்பததொன்பதினமா கடைச்சங்கத்தாரா ஆயிரத் தெண்ணூற்றைம்பதிறையாண்டு சங்கமிருந்தார். அவரைச் சங்கமிரீஇயினா முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழுதி ஈராக நாற்பத்தொன்பதின்மர்” என்று கூறப்படுகின்றதே எனின் அஃதொக்கும். சங்கம் மூன்று என்பதும் ஒவ்வொரு சங்கமும் பலவருஷங்கள் நிலைத்திருந்த தென்பதும் உண்மையே ஒவ்வொரு சங்கமும் ஒவ்வோ

அரசனாலேற்பட்டுச் சிலதலைமுறைவரைநிலைத்திருந்து பின் அழிவெய்தியது போலவே புலவர்களும் அவ்வப் போது அழிவெய்தினார்கள். சங்கம் இருந்த கால மெல்லாம் ஒரு திறப்புலவர்களே இருந்து தமிழாராய் நதாராகள் எனப்பதிலலை. அகப்பொருளுரையிற் கூறப்பட்ட சேந்தம்புத்தூர் என்ற புலவா பெயர் வளஞ்சுவ மாலையிற் குறிப்பிட்ட பெயர்களுள் காணப்படுகிற திலலை. ஒருவா பெயர் ஒன்றில் இருப்பதற்கும மற் றநூலில் அதற்குப் பிரதியாக வேறுபெயர் இருந்தலுக் கும் காரணம் என்ன? சங்கத்தார் நாற்பத தொன பதினமா என்பது நிச்சயம். ஆனால் அவர்களைத் தவிர வேறே புலவர்களும் சங்கத்திற்குப் புறமேபே இருந தார்கள் எனபதையும் நாம் கவனிக்கவேண்டும்; நாற் பத்தொன்பதினமா இருந்து நடத்திப் கடைச்சங்கத் தில் அவருள்ளிட்டு நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின மர் பாடினா எனப்படுகின்ற தாதலின் சங்கத்தாருள் ஒருவரிற்ந்து ஓராசனம் காலியாயின தக்கவராகிய வேறொருவா அததானததுக்கு நியமிக்கப்படுவா. பா ண்டியன நாற்பத்தொன்பதினமா அடங்கிய சங்கத் தை ஆதரித்து வந்தான் என்பதேயன்றி ஆதியில் ஏற் பட்ட அந்நாற்பத்தொன்பதினமரே அந்நவவரை இரு நதாராகள் என்பதன்று. இதனாற்றான ஓரிடத்தே கா ணப்பட்ட பெயர் மற்ற இடத்தே காணப்படுகின்ற தில்லை. “வறகடஞ்சென்றுழி”ககலைந்த சங்கத்தை மீட்டுங் கூட்டுழி முன்போலவே நாற்பத்தொன்பதின மா அகப்பட்டும் பொருளதிகாரம்வல்லாரகப்படாமெ யானும் இதனுண்மை விளங்குகின்றது. முன்னிருந்த

நாறபததொன்பதினமருட் சிலா இடைபபட்ட பன்னி
 ரண்டு வருடங்களில் இறந்தொழிந்தாராக அளவர்களு
 கருப பிரதியாக லேறு புலவர்களுமே சோதது நாறப
 ததொன்பதினமராகினுன என்பது வெளிப்படையா
 கத தெரிகின்றது ஆதலின் சங்கம பல்லாயிரம் வரு
 ஷங்களிருந்த தென்று கூறியதனால் ஒரு திறத்தாரே
 இருந்தாரா என்று கருதிக் கூறியதாக நினைத்துச் சங்கம
 எனப்படுத ஒன்றிருந்திராதுபோலும் என ஐயுறுவது
 சரியனமெனத் தெரிகின்றது.

இனி ஒரு சாரார் கடைச்சங்கத்தாருள் ஒருவ
 ரெனப் படுகின்ற கல்லாடா தாமியறமிய கல்லாடத்தில்

“வெடிவாற பைங்கட் குறுநரி யினத்தினை
 ஏழிடந் தோன்றி யினனூற கியைநது
 வீதி போகிய வாலுளைப் புரவி
 யாககிய விஞ்சைப் பிறைமுடி யந்தணன்”

என்றும்

“ நிமிர்சுடைப் பெருமான்
 உரகனவாய நீண்ட மந்தவன போல
 மண்ணகழ் தெடுத்தது வருபுனல வையைக்
 கூலஞ் சுமங்கு கொற்ற ளாகி
 நரைத்தலை முதியோ ளிடித்தது கூலிகொண
 டடைப்பது போல வுடைப்பது நோக்கிக்
 கோமக னடிகக் வவனடி வாங்கி
 பெவவுயி ரெவவுல கெத்துறைக் கெலலா
 மவவடி கொடுத்த வருணிறை நாயகன்”

என்றும் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டுப் பிரான் செ
 ய்த நரிபரியாகியதும் மண்சுமந்ததும் ஆகிய ஆடல

கன குழிப்பிடுகின்றமையின் மாணிக்கவாசகர் காலம் சங்கத்தாரா காலத்திற்கு முன்னல்லா விடினும் சங்கத்தாரா காலத்தோடொரு காலமாக வாயினும் இருத்தல வேண்டுமென்கின்றார்கள்.

கல்லாடம் இயற்றிய கல்லாடர் சங்கத்துக் கல்லாடரின் வேறாயினா ஒருவா சங்கத்தாரில் ஒருவராக இருந்து தலையாலக்கானத்துச் செருமென்ற நெடுஞ்செழியன், அம்பாக்கிழான் அருவந்தை, பொறையாற்றுக் கிழான் என்ற இம்மூவரையும் பாடிய கல்லாடா, இக் கல்லாடம் இயற்றிய கல்லாடரல்லா புறநானூற்றில் காணப்படும் கல்லாடா செடியுண்டைக்கும் இக்கல்லாடநடைக்கும் வேறுபாடு மிகப்பெரிது. நச்சினாககினியர் முதலிய உரையாசிரியர்களால் இக்கல்லாடச் செய்யுளையாண்டும் மேற்கோளாக எடுத்ததுக் காட்டப்படவில்லை. இது அவவுரையாசிரியர்கள் காலத்துக்கும் பிற்பட்ட தூல எனபது அதனால் நன்கு விளங்குகின்றது. அன்றியும் அவா தாமிபற்றிய கல்லாடத்தில்

“ ... பொருண்மர பொடுங்க
மாறனும் புலவநு மயங்குறு காலே
முநதுறும் பெருமறை முனைத்தருள வாக்கால்
அன்பினந நினையென றறுபது ருத்திரம்
கடலமு தெடுத்தது கரையில்லைவத் ததுபோல
பரப்பின றமிழ்ச்சுவை திர - டிமற்ற றவர்க்குந்
தெளிதரக் கொடுத்த தெனறமிழக கடவுள்”

என்று கூறுகின்றார். இவா சங்கத்தாருள் ஒருவராக இருந்தால் ‘மாறனும் பாங்களும’ என்று ‘எவ

கட்கு' என்றும் கூறுது 'புலவரும்' எனவும், 'அவாக்கு'
எனவும்கூறுவரா? இப்படியே பின்னருமகல்லாடத்திலு,

“வள்ளுவன் றனக்கு வளர்கலிப் புலவமுன்
முதறகவி பாடிய முககட் பெருமான்”

என்று, 'எம்முன்' என்றுரையாது 'புலவர்' என்கு
றா. பின்னரும்

“ அகப்பொரு ளமுதினக்
குறுமுனி தேறவும் பெறுமுதற் புலவர்க
ளோழேழு பெயருங் கோதறப் பருகவும்
... ... தமிழ்ப்பெயா நிறுத்தி
எடுத்தப் பரப்பிய இமையவா நாயகன்”

என்று வெளிப்படைபாக நாறபத் தொன்பதினமருக்
கும் என்று வேறுபடுத்தி யுரைத்திருக்கின்றார். ஆத
லின் இவா சங்கக கல்லாடரலலர் எனபது நிச்ச
யம். இக்கல்லாடர் காலம் பெரியபுராணம் திருவிளை
யாடல் (வேப்பத்தூரா ரியற்றியது) ஆகிய இவற்றின
காலத்துக்குப் பின்னும பரஞ்சோதியார காலத்துக்கு
முன்னும் ஆன ஒரு காலமாக இருக்க வேண்டும். தரு
மிக்குக் கிழியளித்தது, கரிகருருவிக் குபதேசித்தது,
நரிபரியாக்கியது, மண்கமந்தது, இந்திரன் பழிதீர
தது, வெள்ளியம்பலத் திருக்கூத்தாடியது, மாணிக்
கம் விறறது, திருமணம் புரிந்தது, குண்டோதரனு
கன்னமிட்டது, வையை அழைத்தது, திருமுகங்கொ
டுத்தது, தடாகைத் திருவவதாரம், வலைவிசியது, கல்
லாணைக்குக் கருமபருத்தியது, சென்னியைச் சிறை
விடுத்தது, பன்றிகுட்டிகளுக கருளியது, புலிமுலை

புல்வாய்க் கருளியது, விறகு விறறது, மாமனாக வறது வழக்குரைத்தது, மூத்திக் கருளியது முதலிய திருவிளையாடலகளை இக்கல்லாடா தம கலலாடத்தே குறிப்பிடுகின்றார். சாககியா, மூர்த்தி, கண்ணப்பா, காரைக்காலமமை, என்ற நாயனமாகளையும் குறிக்கின்றார். இதுவுமன்றி அவா இக்கலலாடத்தின் 'வனப் புடையனிச்சம்' என்னும் 98-வது அகவலில,

“கூடற பதிவரு மாடற் பரியோன்

எட்டெட் டியற்றிய கட்டமா சடையோன்”

என்று அறுபதது நான்கு திருவிளையாடலையும் ஒருங்கே தொகுத்தும் குறிப்பிடுகின்றார்; ஆதலின் புராணம் வடமொழியிலாவது ஏறபட்ட பின்னரே இவா கல்லாட மியற்றினா எனபது வெளிப்படை. அநேகமாக வேப்பத்தூராரா திருவிளையாடல்தான இவாககு ஆதாரமாக இருந்திருக்க வேண்டும். புலிமுலை புல்வாய்க் கருளியது என்னும் திருவிளையாடல அதனின்றதான் எடுத்ததுக் குறிப்பிட்டிருப்பாரா. அது திருவாசகத்தே “புலிமுலை புல்வாய்க் கருளினே போற்றி” எனக் குறிக்கப்பட்டிருப்பினும் வரலாறு வேப பத்தூராரா திருவிளையாடலிறாண காணப்படுகின்றது. வேப்பத்தூராரா வடமொழிப் புராணத்தின் பின் புராணமியற்றினாலும் சங்கத்தைப் பற்றிய விஷயங்களெல்லாம் அகப்பொருள் முதலியவற்றைப் பார்த்து அதற்கேற்பவே கூறுகின்றார். கல்லாடர் தொகுத்துச் சுட்டிய எட்டெட்டுள் திருஞானசம்பந்தா சம்பந்தமான பாண்டிபன் சுரம தீர்த்தது, சமணரைக் கழுவேற்றியது என்ற இவையும் சேரந்தலை; ஆதலின் இவா

காலம் திருஞானசம்பந்தருடைய காலத்துக்கும பிற்பட்டதாக ஏற்படுகின்றமையின் இவா சங்கககல்லாடரின் வேறையினா ஒருவா எனபதில் தடையென்ன?

மாணிக்கவாசகர் சங்கத்தாரா காலத்துக்கு முன்னர் இருந்தவா அல்லது அவர்களுடன் உடனிருந்தவா என்று கொள்ளுதற்கு வேறு ஆதாரம் ஒன்று மின்மையின் அவா அக்காலத்துக்குப் பிற்பட்டவா என்பதே நிச்சயம் கல்லாடமியற்றிய கல்லாடருக்கு முன்காலத்தவர்களாக ஏழாவது நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தி் இருந்த ஞானசம்பந்தராதிய ரியற்றிய நூல்களிலிருந்து நச்சினூர்க்கினியராதிய உரையாசிரியர்கள் மேற்கோ ளொன்றும் எட்டாமையின் அவர்கள் ஆறா நூற்றாண்டில் இருந்திருக்க வேண்டுமே என்று ஏற்படுகின்றது. அவர்கள் மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய வாசகம், கோவைகளி் இருந்து மேற்கோள்கள் எடுத்திருக்கின்றார்கள். பேராசிரியர் உடையே இயற்றியிருக்கின்றமை மேலே காட்டியுள்ளோம். இவ்வுரையாசிரியர்கள் இறையனா அகப்பொருளுரையிலிருந்து சிலவற்றை எடுத்தாளுகின்றார்கள். அவ்வகப் பொருளுரையில் மாணிக்கவாசகர் நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்க ளொன்றும் எடுத்தாளப் படுவதில்லை. ஆகலின் அவ்வகப் பொருளுரை இவ்வுரை யாசிரியர்களாகிய நச்சினூர்க்கினிய ராதியாருடைய காலத்திற்கு முந்தியதாக இருக்க வேண்டும. அஃது நற்கீரின் உரையல்லவா, அவா சங்கத்தாரில் ஒருவரல்லவா, எனின்; நற்கீரா சங்கத்தாரில் ஒருவருந தலைவருநதான். அவா

அகப்பொருளுக குரைகண்டதும் உண்மையே அவா
 அகப்பொருட சூத்திரங்கடகுத தாமகண்ட பொரு
 னைத “தமமகனா கீர்விகோற்றொககுரைததாரா; அவர்
 தேனூக்கிழாக் குரைத்தாரா; அவா படியங்கோற்றொக
 குரைததாரா; அவா செல்வத்தாசிரியா பெருஞ்சுவனர்க்
 குரைததாரா; அவா மணலூராசிரியர் புளியங்காயப் பெ
 ருஞ்சேந்தொக குரைததாரா; அவா சொல்லூராசிரியர்
 ஆண்டைப் பெருங்குமாரொககுரைததாரா; அவா திருக்
 குன்றத்தாசிரியாககுரைததாரா; அவா மாதளவநா இளநா
 கனார்ககுரைததாரா; அவா முசிறியாசிரிய நீலகண்டனார்க
 குரைததாரா. இங்ஙனம் வருகின்றதுரை” என்று நீல
 கண்டனா வரை பம்பரை சொல்லிக்கொண்டே வந்து
 நீலகண்டனாருடன் நிகழ்காலததால் முடிசினறமை
 டில, இப்போது வழங்கும் உரை நற்கீரா கண்டவுரை
 பைத்தழுவிய கருததுடையதாக நீலகண்டனாரால் இய
 றறப்பபட்ட உரையே என்று தமிழின காலம் முதலிய
 விஷயமாக அரியவிஷயங்கள் பல எழுதிவரும் உல
 கோபகாரியாகிய ஸ்ரீகனகசபைபிள்ளை M. A. அவா
 கள கருதுகின்றார்கள் அது மிகவும் பொருத்தமான
 தாகவே இருக்கின்றது. “அகப்பொருளுரையில் ஆசிரி
 யா உதாரணமாக அநேக செய்யுள்களைப் புதிதாக
 இயற்றிச் சேர்த்திருக்கின்றார். அச்செய்யுள்களில் உக
 கீர்ப் பெருவழுதியின் பெயர் குறியாது வேறொரு
 பாண்டியனின் பெயரே குறிக்கப்படுகின்றது. நற்கீரரு
 டைய உரையன்றென்பதை அதுவும் வலியுறுத்தும்.
 அவ்வரசன் தாமபாடுங்காலதது உயிரோடிருக்கின
 றான் என்றும் ஆசிரியர் கூறுகின்றார் அச்செய்யுள்

களை அவர் அரிகேசரி என்னப்பட்ட நெடுஞ்சேழியன் மீது பாடுகின்றார். அப்பாண்டியன் நெலவேலிக் கொடியபேராரில ஐயவகொண்டான் என்றும் அப்போது உயிரோடு சேர சோழபாண்டிய தேசங்களை யாள்கின்றனென்றும் சொல்லுகின்றார். அந்நெலவேலிப் போர்பல்லவமல்லந்திவர்மனுடைய சேனாதிபதிபாகிய கொல்லாபுரத்து உதயசந்திரனுக்கும் பாண்டியனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்தது என்பது உதயேந்தரம் (Grani) மானியபூமி சாஸனத்தால் தெரிகின்றது. இந்தப் பல்லவமல்லவன் மேற்கத்திய செல்வூக மன்னவனான இரண்டாவது விக்கிரமாதித்தனுடன் ஒரேகாலத்தவனாக இருந்தவன். இவ்விக்கிரமாதித்தன் கி. பி. 733க்கு 747க்கு இடையே ஆண்டவன். ஆதலால் அகப்பொருளுரையில குறிக்கப்பட்ட நெடுஞ்சேழியனும் அவ்வுரை எழுதிய முசுறியாசிரியர் நீலகண்டனாரும் அக்காலத்திய (கி. பி. 733க்கும் 747க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தி) யவாகளாகவே இருக்க வேண்டும்” என்று ஸ்ரீகனகசபைபிள்ளையவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். * ஆதலின் அகப்பொருளுரைக்குப் பிந்திய மாணிக்கவாசகர்காலம் எட்டாவது நூற்றாண்டில இருக்கவேண்டும் எனவராதோ எனின் வராது. மாணிக்கவாசகருக்குப் பிந்திய சம்பந்தர் காலமே கி. பி. 610 என்று தக்க ஆதாரங்களால் ஏற்பட்டிருக்கும் போது அங்ருக்கு முந்திய மாணிக்கவாசகருக்கு முன்னிட்ட அகப் பொருளுரையின் காலம்கி. பி. 733க்கும் கி. பி. 747

க்கும் இடைப்பட்ட காலமாக எப்படி இருக்கும்? ஸ்ரீகனகசபைபிள்ளை யவர்கள் தம கூற்றுக்கு ஆதாரமாகக் குறிப்பிட்ட உதயேந்தரம தானசாசனத்தில் * பல்லவமல்லனுடை சேனாதிபதியாயாகிய உதயசந்திரன மூன்றிடத்தில் மூன்று போரிலமூவேறு மன்னர்களை எதிர்த்து ஜெயித்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது. முதலாவது சபரர்களின் மன்னனான உதயண்ணோடு செய்தபோர். இரண்டாவது நிஷதத்தின் மன்னனான பிருதுவிலியாக்கிரனுடன் செய்தபோர். மூன்றாவது பாண்டியனுடன் செய்தபோர். இவற்றுள் பாண்டியனுடன் செய்தபோர் மண்ணைக்குக்கிராமத்தண்டை நிகழந்ததாகவும் அதில அக்காலத்தில் நாதனாகிய பாண்டியன்காளிநூர்க்கத்தை இழந்தா னென்றும் சொல்லப்படப்டிருக்கின்றது. முதற்போர் கிழக்குத்தொடா மலைகளை யடுத்த இடங்களில் வசித்த சவுராளுடன் † நடந்தது. இரண்டாவது போர் கொடிய நெலவேலிப்போர். இதில் உதயசந்திரன் சங்கர சேனாதிபதியை எதிர்த்தழித்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது. ஆதலின் திருநெலவேலியிற் பகைவனை எதிர்த்தழித்து ஜெயங்கொண்டவனாகச் சொல்லப்படுகிற டாண்டியன் உதயசந்திரனுக்கு மண்ணைக்குக்கிராமத்திற் றோறறுக காளிநூர்க்கத்தை ஒப்புவித்த பாண்டியனின் வேறு எனபது நிச்சயம். ஆதலின் முசிறியாசிரியர் நீலகண்டூர் காலம் எட்டாவது நூற்றாண்டின் தொடக்கமென

* Salem Dt. Mannual Vol. II, Page 356.

† விசாகப்பட்டணம் முதலிய இடங்களில் வசிப்போர்.

இவ்வுத்யேநதரந தானசாசனத்தைக் கொண்டு நிச்சயிததல் ஏலாதெனறேற படுகின்றது. ஆகவே நமது மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கி. பி. 610 அளவில் இருந்ததாகத் தெரிகிற ஞானம்பந்தராதியர்க்கு முன்னிருந்த பேராசிரியா நச்சினாககினியா முதலிய உரையாசிரியர்கள் காலத்துக்கு முன்னும், கி. பி. 113 அளவில் இருந்ததாகத் தெரிகின்ற நற்கீராதிய சங்கத்தார்க்குப் பின்னிட்ட முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனார்க்குப் பின்னும் இருக்கக்கூடிய ஒரு காலத்தவராக இருக்கலாம் எனபது தான தற்காலம் நாம் நிரூபிக்கக் கூடிய முடிவாக இருக்கின்றது.

முற்றிற்று.

மாணிக்கவாசகர், டாக்டர்

உ. வெ. ச. பி. நாதையர் நூல் நிலையம்

அடையாறு, சென்னை-20.

